

nr. 63(3), aprilie 2019

MAGAZIN CRITIC

ADEVĂRUL MAI PRESUS DE TOATE!

REVISTĂ ACREDITATĂ DE INSPECTORATUL
ȘCOLAR JUDEȚEAN GORJ
NR. 8522, ARIA CURRICULARĂ OM ȘI SOCIETATE

Președinte de onoare

Aurel Antonie

Consilier editorial

Mihai Tîrnoveanu

Director marketing Marius Ionescu	Președinte fondator Ionel Cioabă
Redactor-șef (educație) Zenoveiov Ana-Marina	Redactor-șef (cultură) Ciurea Constantin Cătălin
Secretar de redacție Fetea Didona-Mădălina	Secretar general de redacție Cristina Cioabă
Redactori: Sorin Croitoru Tîrnoveanu Mihai Eugenia Bucur Mihai-Andrei Aldea	Corespondenți Buciumul Glasul Moldovei Cutezător Active News (...)
Coperta/Design Braia Andrei Valentin	Concepție grafică/Design Daniel Prof. Murărița

Sumar

Magazin critic (online) - ISSN 2360 – 3321
ISSN-L 1842 – 8541

• EDITORIAL
03

• ARTICOLE ȘI STUDII
06

Anul XIII, Nr. 63(3), aprilie 2019

Revistă acreditată de Inspectoratul Județean Gorj

O „coalitie pentru o Europă

Nicolas Dupont-Aignan, președintele partidului suveranist francez „Debout la France”, alți trei lideri politici ceh, polonez și olandez au prezentat joi, la Paris, o „coalitie pentru o Europă a națiunilor”, informează AFP, potrivit Agerpres. Această coalitie regroupează 31 de partide din 24 de țări ale UE și își propune să devină primul grup politic în viitorul Parlament European, informează Active News. Deși nu împărtășesc nici o ideologie politică, „diversitatea în unitate” este mai bine exprimată într-o viziune de echilibru printr-o economie, justiție, armată, politică externă și securitate comună. În privința altor domenii aș crede că e preferabil pentru liniștea națiunilor – o independență totală față de instituțiile centrale UE.

Cei patru responsabili politici au declarat la unison că vor să „schimbe direcția pe care UE a adoptat-o timp de ani de zile” și să „blocheze proiectul de federalizare, de centralizare” dorit, potrivit lor, de Bruxelles. Evocând o „Europă a patriilor”, Dupont-Aignan a explicat că acum „nu mai este vorba de a fi într-o postură critică, ci de a apăra un proiect european diferit”. Este a doua veste bună după cea din 23 ianuarie, în care subliniam reacția reprezentantei formațiunii naționaliste franceze Marine Le Pen, față de multiculturalismul european. Sunt convins că lansarea acestor politici pot asigura în viitor o atitudine diplomatică a marilor grupări politice care vor fi obligate să respecte doleanțele culturale, educative și religioase a popoarelor. Atitudinile din mass-media ostile și revanșarde, nu fac altceva decât să lanseze noi reacții extremiste inutile pentru o Europă din ce în ce mai slăbită.

Ionel Cioabă

Poate de mii de ori am repetat că nu există adevăr fără dragoste și nici dragoste fără adevăr. Iubirea fără adevăr este patimă; cu cât adevărul este mai puțin, cu atât iubirea devine o patimă tot mai oarbă și mai bolnavă. Adevărul fără iubire este patimă; este justițiarism și superficialitate, căci fără iubire nimic nu are valoare, deci cumpăna dreptății nu mai poate măsura.

Iubindu-i pe Daci, atât de importanți pentru Românii nord-dunăreni, trebuie să așezăm iubirea noastră în adevăr. Să ne amintim că sunt o parte a Tracilor, o parte specifică. Să ne amintim că pentru Românii sud-dunăreni, mai ales de la Munții Hem (Balcani) spre sud și răsărit, Tracii sudici și Ilirii sunt mai importanți. Că mulți dintre Traco-Iliri, inclusiv dintre Daci, au luptat alături de Romani împotriva Grecilor, sau în luptele dintre Romani, sau împotriva Germanicilor etc. Că legăturile traco-romane, traco-germanice, traco-grecești etc. sunt complexe și simplificările de tip roman ieftin – de dragoste și ură, de capă și spadă – sunt minciuni, falsificări ale istoriei. Și că dacă vrem să găsim adevărul trebuie să privim cât mai obiectiv către Străbuni. Luându-i așa cum sunt: complicați, cu bune și rele, cu lucruri pe care le știm și pe care nu le știm.

Folositoare în această privință este pilda pe care o avem în *Districtul Dacilor*. Ce este *Districtul Dacilor*?

Este un teritoriu, o diviziune administrativă... în Marea Britanie! Mai precis, în Anglia!

Primele diviziuni administrative ale Angliei se numesc *counties*, ceea ce s-ar traduce corect în limba română prin *comitate*.

Un *comitat* era condus, cândva, de un *comite* sau *conte*. Dar în epoca modernă este tradus prin *județ*.

La nord de *Great London*, diviziunea administrativă a capitalei Angliei, Marii Britanii și Commonwealth-ului, există un comitat numit *Hertfordshire*. Mai puțin cunoscut Românilor, el este „prins” între mai celebrele Essex, Cambridgeshire și Buckinghamshire, învecinându-se la nord cu Bedfordshire – iarăși un comitat mai puțin celebru în România. *Comitatele* engleze au ca subdiviziuni *districtele*.

Comitatul Hertfordshire are zece districte. **Districtul zece din Comitatul Hertfordshire este *District Dacorum*, adică *Districtul Dacilor*.**

Da, Districtul Dacilor.

A cărui stemă cuprinde *șapte frunze de stejar*...

V-ați aprins?

Desigur, este o bucurie pentru orice Român să regăsească, mai ales la cca. 1500 de kilometri de Brașov, o denumire atât de românească. E bine să gustăm această bucurie, dar cu măsură! Pentru că originea denumirii nu este chiar atât de simplă pe cât am crede! Vă amintiți că simplificările sunt minciuni?

Stema Autoguvernării Dacorum, District Dacorum, County Hertfordshire, Anglia¹

Numele acestui district este înțeles de Englezi ca însemnând „*Sute de Daci*”. În realitate *Dacorum* înseamnă, în latină, „*al Dacilor*”. Iată cum o simplificare – o etimologie populară neverificată – devine afirmație falsă dacă este preluată fără cernere. Etimologia populară nu este însă cu totul illogică. Ea își are izvorul în ceva.

Explicația obișnuită a denumirii este următoarea:

Undeva prin secolul al IX-lea s-a făcut o înțelegere între Vikingii Danezi și Saxonii din zona Comitatului Hertfordshire de astăzi. Un teritoriu avea să rămână câtorva *sute de Danezicare* îl cuceriseră, celălalt rămânea Saxonilor. Hotarul ar fi fost așezat pe *Râul Lea*. Aici am putea face o paranteză, pentru că numele acesta care, printre altele, se poate

MAGAZIN CRITIC, NR. 63

pronunța și *Lia* („*Lie, Lie, ciocârlie*”), însemna în Celta Britonă străveche „lumină” sau „strălucire”. Dând o posibilă legătură între Celții care au trăit în Dacia până prin secolul I d.Chr. cel puțin și o denumire populară românească încă disputată.

Dar să revenim la *Sutele de Danezi*.

În Evul Mediu *Danezii* își revendicau adesea o origine dacică. Exista această idee că Străbunii lor, cei care ajunși în Peninsula Yutlanda au dat, amestecându-se cu Yuții, pe *Dani*, ar fi fost originari din Dacia. Aceeași Străbuni s-au amestecat, mai la nord, cu Scanii, dând Vikingii din Scandinavia propriu-zisă, inclusiv pe cei din Gotland – care își revendică și astăzi rădăcini dacice. Ideea, cu largă răspândire populară, a fost în timp respinsă ori cel puțin mult discreditată de studiile științifice. De ce? Pentru că *limba* vorbită de *Vikingi* este foarte departe de tot ceea ce cunoaștem din idiomurile tracice și scito-sarmatice – principalele vorbite în Dacia și în jurul ei. Și, bineînțeles, este departe și de latină. De asemenea, foarte multe din elementele culturale aduse de *Dani* în Yutlanda țin de culturile germanice și alte culturi nordice.

Dar în Evul Mediu convingerea originii dacice a Danezilor era puternică. Și nu de puține ori în loc de Danemarca sau Dania se mai folosea și forma *Dacia*, iar în loc de *Dani* aceea de *Daci*. Ca urmare, teritoriul numit „*al Danilor*” sau „*sute de Dani*” a devenit în latina cancelariilor engleze medievale și în vorbirea comună totodată „*Districtum Dacorum*”. Adică *Districtul Dacilor*.

District care, cu acest nume, există și astăzi.

Cineva s-ar putea să fie dezamăgit că nu este vorba despre niște *Daci* propriu-zisi care au întemeiat districtul, preferabil trăind ca *Daci* până astăzi. Dar adevărul este că bucuria de a vedea un nume străbun păstrat la mare depărtare de Dacia ar trebui să rămână pentru orice Român. Căci, până la urmă, esențial este că în Anglia, la nord de Londra, există un teritoriu în al cărui nume cumva ne regăsim: *Districtum Dacorum*.

Sigur, am fi putut încheia aici. Dar istoria nu este simplă, vă amintiți?

Adevărul este că amintita revendicare daneză a unei ascendențe dacice nu este cu totul nejustificată. Unele din elementele culturale vikingie – nu foarte multe, dar general folosite – își au originea în cultura scito-sarmată și se regăsesc și la *Daci*. Primul și cel mai evident este acela al *balaurului*. Acesta apare ca simbol al Sciților din Asia cel târziu în secolul IX î.Chr., pentru ca peste cca. cinci secole, în urma conlocuirii dintre Sciți și *Daci*, să fie preluat și de aceștia din urmă. *Balaurul dacic*, atât de vestit la noi, are ca

particularitate *capul de lup*. La Sciți existau multe forme – de la *balaure* cu cap de pasăre la cel cu cap de leu sau de lup. Dacii își individualizează opțiunea.

Deși Vikingii au mai multe forme de balaur, modelele apropiate de *cap de lup* sunt frecvente. Este atestată existența unor „contra-migrații” dinspre Dacia și Sciția Mică spre nord și nord est, în contra-balanță cu migrațiile germanice. Aceste „contra-migrații” se fac într-un context germanic, ceea ce face logică dominantă culturală germană. Dar și posibilă o parțială și îndepărtată origine dacică – geografic în primul rând, însă și cultural – a celor care au inițiat mișcarea ce s-a încheiat cu nașterea Vikingilor.

Complicat?

Desigur. Pentru că viața nu este simplă, are tot felul de schimbări neașteptate. „*N-aduce anul ce aduce ceasul*”, zice înțelepciunea populară.

Ca să complicăm și mai mult lucrurile, aducem aminte că trupe scitice și dacice au luat parte la administrarea și apărarea Britaniei latine. La Valul lui Adrian se păstrează până astăzi elemente ale culturii Dacilor care au trăit și luptat aici. Și care, în cele din urmă, s-au unit cu populația locală. Filmul „*Ultima legiune*” este inspirat din această realitate.

Ca urmare, chiar dacă denumirea de *Districtum Dacorum* se bazează pe o confuzie medievală între Danezi și Daci, confuzia aceasta are o sămânță de adevăr... sau chiar două. „Ceva” de origine dacică există și în cultura daneză, și în cultura britanică. Și a rânduit Dumnezeu să se păstreze o amintire a acestei legături străvechi.

Pr. Dr. **Mihai-Andrei Aldea**

1. Conform [wikimedia.org](https://www.wikimedia.org)

Jocul copiilor și al tinerilor

Studiu de specialitate

Este de la sine înțeles că *Jocurile de mișcare*, nu reprezintă altceva decât un mijloc al educației fizice, așa cum preciza într-un articol de specialitate Lect. univ. dr. Nicoleta-Lücy MOTROC de la Academia de Studii Economice din București în revista *Marathon* din anul 2009.¹ Legat de această temă Schiller scria că “*Omul este întreg doar atunci când se joacă*”, ceea ce ne face să credem că activitatea sportivă sub forma jocurilor, ar trebui să reprezinte o preocupare majoră a copiilor și tinerilor elevi. Aceste jocuri se bucură de o atenție însemnată în lucrările de specialitate. Voi descrie mai jos doar câteva concepții ale specialiștilor despre necesitatea jocurilor de mișcare în dezvoltarea armonioasă a tinerilor elevi.

Jocul la copil înseamnă în primul rând o plăcere imensă pentru *Jean Chateau*, dar în același timp și o activitate serioasă, în care imitația, antrenarea participanților au o importanță considerabilă. De asemenea, trezirea adevăratului comportament ludic (ludic – ce ține de joc, de la cuvântul latin *ludus* = joc) este legată în principal de satisfacerea unei plăceri, de dezvoltarea personalității.² Aici poate fi justificată și predilecția copiilor spre jocurile sportive mai mult decât pentru un anumit sport de performanță până la vârsta de aproximativ 10 ani. Pentru astfel de copii, aproape orice activitate este joc deoarece “*este muncă, este binele, este datoria, este idealul vieții*”, după cum afirma *Claparède*. Și tot el spunea: „*jocul este singura atmosferă în care ființa sa (a copilului, n.n) psihologică poate să respire și, în consecință, poate să acționeze...copilăria servește pentru joc și pentru imitație. Jucându-se, un copil se revelează în întreaga sa prospețime, în întreaga sa spontaneitate. Jucându-se, el nu este în stare să ascundă nimic din sentimentele care-l animă*” (*Rambert*).

Prin joc se poate înțelege, în sens vag, o situație în care acționează o mulțime de elemente raționale (numite jucători), care, în mod succesiv și independent, într-o ordine și în condiții specificate printr-un ansamblu de reguli, aleg câte o decizie (efectuează o

¹ Lect. univ. dr. Nicoleta-Lücy MOTROC, *JOCUL DE MIȘCARE, MIJLOC AL EDUCAȚIEI FIZICE*, în revista *Marathon*, Academia de Studii Economice din București, 2009, p.

² SEPTIMIU FLORIAN TODÊA, *Op. cit.*, Editura Fundației ROMÂNIA DE MÂINE, București, 2012, p. 9

acțiune, mutare) dintr-o mulțime dată de alternative. Între altele, regulile jocului precizează situațiile în care jocul se termină.³

În acest sens, „...se presupune că jucătorii sunt capabili să analizeze acțiunile lor și acționează în scopul obținerii unui câștig cât mai mare posibil” (Owen).

Între jocurile copiilor și cele ale adulților există deosebiri, distincții nete. Astfel, de regulă, jocul adultului are drept finalitate căutarea unei relaxări – a găsi o ocupație – pentru „umplerea timpului”, în timp ce jocul de copii, își are propriul său țel în sine, în „afirmarea Eului”.

Ionel Cioabă

AMNEZIE

Doamne, Dumnezeuul nostru,
Nu Te supăra pe noi,
Am uitat că-Ți suntem turmă,
Am uitat că-Ți suntem oi,

Am uitat de Cer, de Tine
Și de viața ce va fi,
Am uitat că ne dai pâinea
Cea de fiecare zi..

Să nu încetezi, Stăpâne,
Să ne binecuvintezi,
Chiar de mulțumirea noastră
Niciodată nu o vezi..

³ Ibidem

Am uitat că Tu din ceruri
Ne dai soare, ne dai ploi,
Ne dai umbră și răcoare,
Doamne, ăștia suntem noi..

Suferim de amnezie,
Ne-amintim de Tine rar,
Doar atunci când de nevoie
Ajutor Îți cerem iar..

Nu Te întrista, Stăpâne,
Asta facem și-ntre noi,
Nu ești singurul de care
Ne-amintim doar în nevoi!

Bieți leproși ce știu să strige,
Tânguindu-se mereu,
Care uită-ntotdeauna
Cine i-a scăpat la greu..

Teamă-mi este că ulciorul
Se va sparge într-o zi
Și în ziua-aceea, Doamne,
Toți de lepră vom pieri!

Preot **Sorin Croitoru**

RĂSPUND LA ÎNTREBĂRI... LA ARTICOLUL „ORTODOXIA ȘI EREZIA „VEGANISMULUI BIBLIC” C.I.B. ÎNTREABĂ:

Mă întrebam dacă orice om trebuie să stea sub păcatul lui Adam sau este permis ca unul să mănânce ca Ioan Botezătorul și să se sacrifice că el (sau să încerce e mai multe ori); și atunci e greșit să fii vegetarian cât mai mult timp sau mereu? e greșit ce a făcut Ioan Botezătorul? Iisus spunea că pentru a învinge anumiți demoni trebuie post de 40 de zile spun biologii că laptele ouăle carnea sunt acide și cu toxine; sigur că dacă ești în lume guști (nu abuzezi) – dar acasă 90% vegetarian (naut fasole linte fasole mămăligă nuci miere usturoi mucenici plăcinte – nu e așa rău); pentru că altfel se înțelege că omnivor se înțelege salam dimineată cu ouă prăjite la prânz friptură și seara felul 2 adică se înțelege mai mult carnivor; mi-a plăcut paragraful cu ce mâncau romanii de demult – oare asta înseamnă să fii omnivor?; să ții post înseamnă să îți faci ție un bine (sufletului și trupului) nu lui Dumnezeu nu? Aveam o colegă care ținea post miercurea vinerea și LUNEA – spunea că așa o ascută Dumnezeu mai mult ce ziceți?

Este greu de crezut că vor fi mulți dintre Creștini care să-l egaleze măcar pe Sfântul Constantin cel Mare (cel întocmai cu Apostolii). Iar „Împăratul Alb”, Constantin cel Mare, a mâncat și carne... Aceasta este doar o pildă – între foarte, foarte multe – prin care putem să înțelegem că **nu mâncarea ne va pune înaintea lui Dumnezeu** (I Corinteni 8.8).

Nevoia de carne este venită din starea de cădere a Omenirii, ca întreg. Aceasta este indirect o urmare a căderii Protopărinților, dar această relație nu este bijectivă: ieșirea din blestemul ascultării de Satana – lăsat moștenire de Adam și Eva urmașilor lor – nu anulează consecințele alegerilor ulterioare ale omului, nu anulează faptele urmașilor lor. Altfel spus, atunci când Saul s-a botezat, devenind Pavel, nu au înviat nici Ștefan, Întâiul Mucenic, nici alți creștini uciși cu complicitatea sau din vina lui Saul/Pavel. Atunci când pocăința Apostolului Petru a fost primită de Domnul iertarea nu a înlăturat lepădarea, nu a șters-o din istorie; ea a rămas faptuită și stă până astăzi pildă a slăbiciunii și trufiei omenești, a iubirii dumnezeiești și a puterii curățitoare și vindecătoare a pocăinței și harului.

Tot la fel, ieșirea din blestemul lui Adam s-a făcut, la nivel obiectiv, prin Întruparea, Pătimirile, Moartea, Pogorârea la Iad, Învierea și Înălțarea la Ceruri săvârșite de Domnul nostru Iisus Christos. **Însușirea** acestei ieșiri se face, la nivel personal, prin Credința în Iisus Hristos Domnul, prin ascultarea față de Biserica/Învățătura Sa. **Nu** se face ieșirea de sub blestemul/păcatul lui Adam nici prin post, nici prin rugăciune, nici prin orice altă asemenea lucrare; acestea au rostul lor, ca mijloace de (mai) bună așezare a noastră în

Credință, de înlocuire a păcatelor și patimilor cu lucrarea și trăirea cea bună. Ele nu sunt nici scop în sine, nici „mijloace mântuitoare” – căci altfel nu era nevoie de Jertfa lui Christos.

Desigur, postul este cerut și proorocit de oamenii lui Dumnezeu, ca și de Domnul nostru Iisus Hristos Însuși (ca la Matei 9.15 ș.a.a.). Dar ceea ce înseamnă postul în primul rând se vede mai pe larg, în Scripturi, la Profetul Isaia (capitolul 58), la Profetul Zaharia (capitolul 7) etc. Cei care pun accentul pe mâncare în post au toate șansele să uite de esența postului: facerea de bine și ferirea de rău. Din acest punct de vedere Fiul lui Dumnezeu a postit și atunci când mânca mielul pascal, și atunci când mânca pește, ca și atunci când nu a mâncat nimic, pentru că niciodată nu săvârșise nedreptate și nicio înșelăciune nu fusese în gura Lui (Isaia 53.9; I Petru 2.22). Milostenia, dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția: acestea sunt postul care alungă demonii (și, trebuie să-ți spun, Hristos nu a cerut pentru acest post o anumită durată! vezi Matei 17.21 și Marcu 9.29, ca să constăți că nu există termen anume pentru post și rugăciune...).

Abținerea de la anumite mâncăruri se face în post ca mijloc de a supune trupul sufletului, astfel încât și patimile trupesti să fie biruite de voința întărită, antrenată prin abținerea de la mâncărurile amintite. Dar asta nu înseamnă că ele pot fi numite necurate sau spurcate, de vreme ce Însuși Domnul a oprit o asemenea gândire (Faptele Apostolilor 10.9-16), iar Duhul lui Dumnezeu, prin Sfântul Apostol Pavel, spune limpede că *orice făptură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumire, căci se sfințește prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune* (I Timotei 4.4-5).

Faptul că **unii** biologi (ori medici) spun că ar fi „acide și toxice” unele alimente este ne semnificativ în acest context; **unii** (biologi ori medici) spun că și cartofii sunt toxici, că și peștii sunt toxici, că și pâinea e toxică, ba și legumele și fructele... Dacă ne-am lua după toți, ar trebui să ne hrănim cu aer!

Adevărul este însă că o hrănire sănătoasă, omnivoră, este mai bună decât veganismul sau vegetarianismul pentru cei mai mulți dintre oameni. Voi reveni mai jos asupra termenului.

Înainte aș vrea să mă opresc la uimitoarea comparație cu Sfântul Ioan Botezătorul.

Totdeauna m-am minunat de îndrăzneala unor oameni care își închipuie că pot „imita” sfinții în anumite performanțe, fără a se strădui să observe contextul, fără a se întreba dacă nu cumva acelea țin de unicitatea sfântului ce le-a atras atenția.

Sunt unii care sunt grabnici în a lovi – din păcate, chiar la propriu – sub jalnica „îndreptărire” că ar fi vorba despre „palma Sfântului Nicolae”. Dar ei uită că înainte de a putea da o asemenea palmă ar trebui să aibă în spate toate ostenele și faptele bune ale Sfântului Nicolae – ba chiar mai multe, proporțional cu păcatele și patimile lor – și să fi ajuns la înălțimea duhovnicească a acestuia (adică la îndumnezeire). Dar ei, fără să se fi despatimit măcar, cu atât mai puțin să fi ajuns la contemplație și îndumnezeire, își arogă dreptul la o faptă pe care o înțeleg strâmb, foarte strâmb (după starea lor sufletească, adică).

În aceeași măsură și ideea de „a-l imita” pe Sfântul Ioan Botezătorul este străină dreptei judecăți. Pentru că rosturile și starea acestuia – ultimul profet al Vechiului Testament, primul sfânt al Noului Testament, deschizătorul căii Domnului – sunt înfricoșător de departe de starea celor care pretind a încerca „să-l imite”...

„Simplul” fapt că iconografia ortodoxă îl înfățișează pe Ioan Botezătorul îngerește înaripat ar trebui să ne smerească sufletul înaintea sa!

Desigur, există în Istoria Bisericii câțiva – **câțiva!** – care au ajuns la măsuri asemănătoare Sfântului Ioan Botezătorul în unele privințe; ca în asprimea postirii, de pildă. Însă aceștia sunt, după cum am subliniat, câțiva; și, pe deasupra, *călugări*.

Mai mult, ideea că Ioan a postit „ca să se sacrifice” este cel puțin stranie, iar cea că un mirean de astăzi ar putea – sau ar trebui – „să se sacrifice ca el” este și mai străină gândirii ortodoxe.

Om excepțional, plin de Duhul Sfânt și prooroc încă din pântecul maicii sale, cel prin care însăși maica sa a primit Duhul Sfânt (Luca 1.41-45), Ioan Botezătorul este pentru omenire un pisc amestecat de înalt. Rosturile sale de binevestitor al Venirii Domnului, de Botezător și Înaintemergător al Acestuia sunt unice și irepetabile. De aceea, din pilda vieții sale trebuie să alegem ceea ce este de ales, nu ceea ce suntem ispitiți să „înșfăcăm”.

Merită observat că însuși Proorocul Ioan Botezătorul **nu a îndemnat pe oameni la o postire ca a sa!** Întrebat de unii și de alții despre calea pe care trebuie să o urmeze, el le-a răspuns:

„Cel ce are două haine să dea celui ce nu are și cel ce are bucate să facă asemenea.”
(Luca 3.11)

Iar vameșilor le-a cerut doar

„Nu faceți nimic mai mult decât vă este rânduit” (Luca 3.12-13)

Iar ostașilor le-a poruncit

„Să nu asupriți pe nimeni, nici să învinuiți pe nedrept, și să fiți mulțumiți cu solda voastră.” (Luca 3.14)

Și dacă ucenicii lui Ioan posteau, aceasta nu a fost nici după o cerere a Proorocului, nici după chipul postirii lui, și nici nu i-a ferit de greșeli; căci postirea lui Ioan era urmare a harului, pe când postirea lor era o căutare a harului. Dar harul se dă după mila lui Dumnezeu, iar nu după fapte. Faptele sunt fie roade ale credinței (Matei 7.16-18; Iacob 3.17), fie călăuză spre o viață în credință, îndreptar și lecție (Tit 2.1-14 și 3.8; Romani 7.4-5; Evrei 10.24; I Timotei 6.17-19 etc., etc.). Iar harul lui Dumnezeu este dar, pe care omul fie îl respinge, fie îl irosește, fie îl primește, apropiindu-se de Credință și începând să se ostenească a rămâne în Credință (și dând voință, primește putere, adică har peste har – Ioan 1.16).

Ori încercarea de a impune – sau de a-ți impune – un regim vegan, ori chiar vegetarian, împotriva poruncilor lui Dumnezeu, nu este lucrare a Credinței. Căci Însuși Dumnezeu a poruncit să se mănânce și carne (Facerea 9.3-4; I Corinteni 10.25 ș.cl.), și a oprit osândirea acesteia (F.A. 10.9-16; I Timotei 4.4-5 ș.cl.), ba chiar a osândit fățiș pe cei care ar impune, ca obligatoriu, veganismul sau vegetarianismul (I Timotei 4.1-3).

Este oare bine să ținem post?

Da. La vremea potrivită, și doar dacă folosim abținerea de la mâncărurile de dulce pentru a da sufletului putere în lucrarea faptelor bune. Dar dacă mâncarea de post ni se face îmbuibare și prilej de lăcomie, cu mare greutate se mai poate numi acela post.

Este oare bine să nu mâncăm **niciodată** carne?

Desigur. Dacă avem o boală care ne oprește de la carne, dacă suntem călugări sau pustnici (respectiv călugărițe sau pustnice). Sau dacă, printr-o lucrare a harului, scăpăm de nevoia de carne; doar că trebuie mare grijă să fie har, iar nu ispită diavolească prin care ne hrănim trufia, prin care ne tulburăm familia, prin care smintim pe alții. Pentru că Cel care a zis *milă voiesc, iar nu jertfă* (Osea 6.6; Matei 9.13), ne-a arătat limpede că mai mare este dragostea decât postul (Matei 9.9-15). Căci *este o vreme pentru toate lucrurile de sub cer* (Eccleziastul 3.1), iar postul este bun și el la vremea lui și cu rostul lui. Iar pentru cei din familie s-a poruncit ca rugăciunea și postul – și de mâncare, și de apropiere

dintre soți – să se facă **doar** cu bună învoială, *pentru un timp* – deci nu pentru totdeauna (I Corinteni 7.5). Căci diavolul adesea ispitește pe unul dintre soți fie cu îndemnuri nemăsurate la rugăciune, fie cu îndemnuri nemăsurate la post, fie cu alte asemenea „asupra măsurii”, pentru a stârni dezbinări, certuri, despărțire; și se bucură cu atât mai mult cu cât asemenea răutăți se fac în numele evlaviei.

Este oare bine să mâncăm carne, ouă, lactate și altele asemenea?

Desigur. Dacă ținem posturile cuvenite, iar mâncarea de dulce o primim cu mulțumire și măsură.

Așa cum există ispita *laicizării*, prin care unii pierd moștenirea Străbunilor și în Credință, pierzând și bucuria posturilor, și bucuria sărbătorilor, tot așa există și ispita *monahomaniei*. Prin aceasta s-au pierdut familii, căci unul dintre soți – sau chiar amândoi – au uitat ce înseamnă **căsătoria** și **mirenia** și au început, cu totul nepotrivit, să încerce să fie „mireni-călugări”, adoptând, fără îndrumare duhovnicească și fără dreaptă socoteală, bucăți din cele ale monahilor, scoase din rânduiala mănăstirească. Doar că postirea monahilor – dacă este să o dăm ca pildă – se face prin ascultare și cu îndrumare, iar nu după chef și idei culese de pe internet sau din spusele unuia și altuia. Am cunoscut chiar cazuri în care mari duhovnici au silit pe unii fii duhovnicești (fie călugări, fie mireni) să mănânce de dulce în post spre a-i scăpa de trufia în care căzuseră pentru că se încredeau în faptele lor. Trebuie să ne păzim, prin urmare, și de lepădarea de viața creștinească de frica lumii, dar și de ispita evlaviei false, lipsită de dreaptă socoteală; căci amândouă ne despart de Dumnezeu. (Să nu uităm că mulți prooroci și martiri au fost uciși sub cuvânt de evlavie...)

Cu toate că acest răspuns poate să pară lung, față de întrebările puse e, de fapt, foarte scurt. Mai multe lucruri se lămuresc, desigur, prin buna călăuzire a duhovnicului, prin ținerea cărării împărătești cea de mijloc, bine cumpănită.

Iar Celui ce poate să ne păzească pe noi de orice cădere și să ne pună înaintea slavei Lui, neprihăniți cu bucurie mare, Singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Iisus Hristos, Domnul nostru, slavă, preamărire, putere și stăpânire, mai înainte de tot veacul și acum și întru toți vecii. Amin!

Pr. Mihai-Andrei Aldea

DE-AI FI VRUT SĂ CREZI ÎN MINE..

De-ai fi vrut să crezi în Mine,
Omule, de ai fi vrut,
Într-o bună zi din tine
Înger Eu aş fi făcut..

La Obşteasca Judecată,
Înaintea tuturor,
Într-o slavă minunată
Te-aş fi înălţat pe nor..

Te-aş fi invitat de-a dreapta,
Cu acei ce M-au iubit,
Te-aş fi ridicat în treapta
Sfinţilor ce M-au slăvit,

Cu arhanghelii puternici
Şi cu sfinţii la un loc,
Nu cu diavolii nemernici,
Nu în iezerul de foc!

De ai fi privit spre Mine
Când păcatul te-a muşcat,
Te-aş fi izbăvit, creştine,
De al tău cumplit păcat..

Eu sunt Șarpe de aramă
Înălțat de Tatăl Meu
Ca pe omul ce Mă cheamă
Să-l înalț la Dumnezeu!

Înaintea Feței Mele
Curgă lacrima șuvoi
Și de patimile rele
Vă voi izbăvi pe voi!

Eu vă sunt Mântuitorul
Și Cărarea către cer;
Eu Îmi izbăvesc poporul
Și îi scap pe cei ce pier.

Tot ce a primit ființă,
S-a făcut de mâna Mea;
Eu îl umplu de credință
Pe tot omul ce Mă vrea!

Eu trimit Mângâietorul
Să vă umple de suspin;
Toată lacrima și dorul,
Nevăzut vi le alin..

De vei vrea să crezi în Mine,
Și-ți doresc ca tu să vrei,
Într-o bună zi, creștine,
Tu cunună o să iei!
amin

Preot Sorin Croitoru

Doamne ajută fraților! Vă rog să distribuiți!

Acum un an am făcut acest gest simbolic la Sfântu-Gheorghe, jud.Covasna; l-au mai făcut și alți români de-a lungul timpului. A fost frumos, ne-am ales și cu câteva mii de likeuri pe Fb., dar totul a trecut. Anul acesta vă propun să facem ceva care să și rămână. Acesta este contul Forumului Civic al Românilor din Covasna, Harghita și Mureș, deschis la Banca Transilvania, sucursala Sfântu Gheorghe:

RO45BTRLRONCRT0297418501. Poate că astăzi, când orașele Covasnei și Harghitei sunt pline din nou de steagurile Ungariei, vă încercă un sentiment de revoltă și frustrare din cauza faptului că nu știți ce să faceți concret pentru ca situația din județele respective să se schimbe. Puteți face ceva, mergeți la bancă și depuneți orice sumă de bani în contul Forumului, organizație care reunește toate asociațiile românești din județele respective. Aici sunt românii care luptă organizat. Fiți alături de ei. La sediul Forumului din Sfântu Gheorghe este un mic grup de oameni care lucrează pe bază de voluntariat. În schimb, Numai la sediul UDMR din același oraș sunt zeci de persoane care nu au ALT serviciu, decât acela de a lucra pentru UDMR, un serviciu plătit cu bani grei. Când intri în sediul Forumului simți uneori nevoia să mai pui o haină pe tine, în timp ce organizațiile maghiare beneficiază anual de sute de milioane de euro pentru activitățile lor antiromânești. De aceea își permit să ne sfideze, de aceea au maximă eficiență, de aceea au în spate o armată de oameni care NU au ALT SERVICIU decât acela de a lucra constant și cu mare sârg pentru interesele lor. Cu această armată de oameni fac ziare, televiziuni, radiouri, propagandă pe internet, fac politică activă și eficientă antiromânească. Având în spate acest aparat, aceasta structura organizată, liderii UDMR bat cu pumnul în masa guvernelor. Cer tot felul de privilegii pentru comunitatea maghiară și de cele mai multe ori li se aprobă cam

orice. Îndeplinirea acestor privilegii construiește de fapt regiunea autonomă maghiară. Lucrează profesionist cu alte cuvinte.

Cam asta este trista realitate, pe care voi, măcar puțin, o puteți schimba pentru a echilibra într-o măsură mai mare sau mai mică balanța. Așadar, după ce stingeți televizoarele care arată cum își sărbătoresc ungurii din România ziua de 15 martie, după ce urmăriți postările și filmulețele cu steagurile Ungariei și ale asa-zisului ținut secuiesc, după ce dați câte un comentariu de revoltă, mergeți vă rog la bancă și depuneți ORICE sumă de bani pentru ca românii ce se încapățânează să lupte pentru România în mijlocul ungurilor și a steagurilor ungurești, să poată continua această luptă. Ei sunt în linia întâi pe baricada identității naționale. Dați-le ”muniție”! Întăriți Linia Întâi, căci nu sunt mulți acolo...

PS: poate veți spune că patriotismul nu se plătește. Într-adevăr, nu se plătește, dar ca să faci ceva, orice acțiune, orice activitate culturală, patriotică, de orice fel, să te duci cu mașina de colo până colo, să ții legătura cu oamenii din teritoriu, să menții funcțional un sediu etc. îți trebuie bani. Voi credeți ca ungurii care sunt angajați pentru treaba pe care o fac nu sunt patrioți? Sunt. Haideți să fim și noi.

Doamne ajută!

Mihai Tîrnoveanu

METODE ACTIVE UTILIZATE ÎN PREDARE – ÎNVĂȚARE ȘI EVALUARE ÎN VEDEREA INTEGRĂRII COPIILOR CU C.E.S.

Implementarea Curriculum-ului pentru elevii cu C.E.S. la Logică, argumentare și comunicare.

În Legea învățământului se prevede dreptul la educație, la toate nivelurile și toate formele, indiferent de gen, naționalitate, religie sau afiliere politică și indiferent de statutul social sau economic pentru toți cetățenii României.

Pedagogia modernă a schimbat perspectiva generală asupra școlii și a funcției și a finalităților acesteia, copiii fiind mai mult valorizați, educația fiind centrată pe elev. Învățământul special este o parte componentă a sistemului de învățământ românesc și oferă tuturor programe educaționale potrivite nevoilor lor de dezvoltare. În țara noastră, copiii cu dizabilități pot fi înscriși în învățământul special sau în învățământul de masă. În școlile de masă pot fi integrați copii cu deficiențe medii, dificultăți de învățare și tulburări de limbaj, tulburări socio-afective sau de comportament. Acești copii au nevoie de sprijin pentru adaptare, integrare, socializare, pentru a nu fi marginalizați sau excluși. Copiii cu cerințe educative speciale, integrați în școlile de masă au nevoie de profesor de sprijin/itinerant, psiholog, consilieri școlari, medici. Grupurile de lucru pot fi între 3-7 copii, coordonate de un profesor de sprijin care păstrează o legătură strânsă cu profesorii de la clasă, cu dirigintele clasei și chiar cu părinții copiilor.

Profesorul de sprijin, împreună cu psihologul școlii și profesorii care predau la clasă alcătuiește programul de intervenție personalizat, în funcție de preferințele și de dificultățile copilului, precizează modalitățile de lucru pentru anumite capitole, lecții, propune modalități de lucru pe anumite secvențe de învățare în care copiii au dificultăți, caută să dezvolte copiilor motivația pentru învățare. Ghidul metodologic este un instrument de lucru pentru acest profesor, care detaliază conținutul programei școlare, pe care o adaptează conform nevoilor. Curriculumul general este simplificat pentru a putea fi parcurs de elevii cu C.E.S., iar strategiile didactice utilizate pentru integrarea acestor copii sunt și ele modificate. Profesorul trebuie să cunoască și să utilizeze strategii didactice care să identifice și să sprijine rezolvarea dificultăților de învățare în clasă, dar să-l și implice pe elev în procesul de învățare, urmărindu-se astfel dezvoltarea gândirii și stimularea creativității și a interesului pentru învățare. Nu se poate lucra diferențiat cu elevii dacă profesorul nu cunoaște foarte bine copiii, atât sub aspectul dezvoltării lor fizice cât și al dezvoltării psihice. În proiectarea activităților educative, metodele active de grup stimulează și dezvoltă foarte mult învățarea prin cooperare, facilitează comunicarea, colaborarea și relaționarea între elevi, luarea deciziei, autonomie personală formarea opiniilor și înțelegerea corectă a realității. Aplicarea metodelor activ

participative duce la o învățare mai activă și cu rezultate evidente, pregătind copiii de a fi capabili să ia decizii în rezolvarea unor situații neobișnuite. Dintre metodele activ-participative care se utilizează cu succes în predarea – învățarea și evaluarea noțiunilor școlare la diferite discipline pot fi amintite: jocul didactic, metoda mozaic, metoda KWL „Știu- Vreau să știu – Am învățat”, instruirea programată, metoda Starbursting și altele.

Jocul didactic este o metodă care constă în plasarea elevilor într-o activitate ludică cu caracter de instruire. Învățarea care implică jocul devine plăcută și atrăgătoare, se face într-o atmosferă de bună dispoziție și destindere. Indiferent de tipul său, jocul didactic trebuie să îndeplinească anumite cerințe:

- Să aibă precizate obiectivele pedagogice;
- Să fie rațional integrat în sistemul muncii educative;
- Să dozeze gradul de dificultate implicat (în funcție de particularitățile de vârstă și intelectuale ale copiilor);
- Să fie dozate din punct de vedere calitativ. Activitățile ludice cu valențe instructive pot fi extrem de variate. Ele trebuie să fie folosite pentru a dinamiza activitatea de predare-învățare și pot fi îmbinate cu alte metode, în funcție de particularitățile intelectuale și de vârstă ale elevilor și de tipul de lecție.

Metoda KWL – Know, Want to Know, Learn - Știu – Vreau să știu – Am învățat – este metodă ce activează elevii și îi face conștienți de procesul învățării și oferă elevilor posibilitatea de a-și verifica nivelul cunoștințelor. Prin acest exercițiu se încurajează participarea fiecărui elev prin conștientizarea eventualelor lacune și prin motivarea acoperirii acestora, se stimulează atenția și gândirea. Etapele metodei:

- Anunțarea temei de către profesor.
- Se cere elevilor să inventarieze ideile pe care consideră că le dețin cu privire la subiectul ce va urma. Aceste idei vor fi notate în rubrica „ Știu” a tabelului;
- Ei vor nota ideile despre care au îndoieli sau ceea ce ar dori să știe în legătură cu tema respectivă. Aceste idei sunt notate în rubrica „Vreau să știu”.
- Profesorul va propune apoi studierea unui text și fixarea unor cunoștințe, iar ideile nou-asimilate le notează în rubrica „ Am învățat”.
- După rezolvarea sarcinii de lucru elevii vor folosi noțiunile înscrise în fiecare coloană pentru a demonstra nivelul actual al cunoștințelor.

Instruirea programată se realizează cu ajutorul calculatorului, prin lecții, teste interactive și softuri educaționale. Softurile educaționale trebuie să fie compatibile cu nevoile și preferințele ludice ale copiilor cu C.E.S. și să fie centrate pe elev.

Metodele activ-participative constituie nu numai la educația elevului ci și la socializarea sa, ducând la o învățare mai activă, cu rezultate pozitive.

Procesul de integrare a copiilor cu C.E.S. în învățământul de masă poate fi ușurat prin utilizarea de către profesor a unor strategii didactice care să-i dezvolte elevului abilități, deprinderi și priceperi care să-i modifice comportamentul.

Bibliografie: Ungureanu, Dorel, Educația integrată și Școala inclusivă, Editura de Vest,

Timișoara, 2000. Verza, Emil, Psihopedagogia integrării și normalizării, în Revista de educație specială, nr. 1 /1992. Anucuța, Partenie, Pedagogie pentru studenți și cadre didactice, Editura Eurostampa, Timișoara, 1999.

CURRICULUM ADAPTAT PENTRU ELEVI CU CES

ADAPTAREA STRATEGIILOR DIDACTICE DE PREDARE – ÎNVĂȚARE - EVALUARE

Disciplina : Logică, argumentare și comunicare

Clasa a IX- a B : Matematica-Informatica

An școlar : 2018 - 2019

PROF. : BUȘE MIOARA SORINA

COMPETENTE GENERALE

- 1. Formarea și dezvoltarea capacităților senzorial - perceptive pentru înțelegerea limbajului logic ;**
- 2. Utilizarea conceptelor logice pentru organizarea demersurilor de cunoaștere și explicare a unor fapte, evenimente, procese din viața reală ;**
- 3. Dezvoltarea capacității de comunicare, utilizând limbajul logic ;**
- 4. Formarea capacității de a lua decizii întemeiate pe argument.**

În conformitate cu O. M. nr 5083/31.08.2016, privind Metodologia-cadru referitoare la școlarizarea la domiciliu

ARGUMENT

Integrarea elevilor cu C. E. S. în școala publică este o consecință a unei teze elaborate în anul 1988 de UNESCO și care a stat ulterior la baza Directivelor de acțiune ale Conferinței Mondiale a Educației Speciale de la Salamanca. Procesul a continuat la Conferința UNESCO de la Jomtiem, Thailanda (1990), unde s-a adoptat principiul educației pentru toți. În Declarația de la Salamanca se preciza că școala incluzivă reprezintă mijlocul cel mai eficient de combatere a atitudinilor de discriminare, un mijloc care creează comunități școlare primitoare pentru toți.

Ca urmare a acestei organizări complexe și a structurii eterogene a colectivelor școlare sunt necesare și în clase unele măsuri speciale organizatorice (săli multifuncționale, materiale suport etc.), dar și măsuri de diferențiere și adaptare curriculară, precum și instrumente adaptate de evaluare. Adaptarea curriculară presupune un curriculum diferențiat pentru elevii cu C.E.S. În acest sens adaptarea curriculară selectează acele cunoștințe care pot fi accesate de elev raportat la specificul funcțiilor sale psihice, în special cele ale gândirii, atenției, limbajului, memoriei etc.

Analizând particularitățile specifice procesului de învățare a copiilor cu diferite tipuri de deficiență, se ajunge la concluzia că una dintre calitățile esențiale ale curriculum-ului școlar vizează un grad mai mare de flexibilitate, astfel încât să permită fiecărui copil să avanseze în ritmul său și să fie tratat în funcție de capacitățile sale de învățare.

Educația integrată îi va permite elevului cu C. E. S. să trăiască alături de ceilalți elevi, să desfășoare activități comune, dobândind abilități, indispensabile pentru o viață cât mai apropiată de cea normală, pentru o adecvată inserție socială.

Cu certitudine, elevii cu dificultăți de învățare au nevoie de ajutor în vederea adaptării, integrării și devenirii lor ca și ceilalți elevi – cu succese și insuccese, cu realizări și ratări dar și cu rezultate încurajatoare.

Competente generale

1. Utilizarea conceptelor specifice științelor sociale pentru organizarea demersurilor de cunoaștere și explicare a unor fapte, evenimente, procese din viața reală ;
2. Aplicarea cunoștințelor specifice științelor sociale în rezolvarea unor situații problema, precum și în analizarea posibilităților personale de dezvoltare ;
3. Manifestarea unui comportament social activ și responsabil, adecvat unei lumi în schimbare ;
4. Participarea la luarea deciziilor și la rezolvarea problemelor comunității.

Valori și atitudini

Competențele generale și specifice care trebuie formate prin procesul de predare-învățare a disciplinei au la bază și promovează următoarele valori și atitudini :

- Coerentă și riguroasă în gândire și acțiune
- Relaționarea pozitivă cu ceilalți
- Participarea la viața socială fundamentată pe opinii și acțiuni întemeiate
- Gândire critică și flexibilă
- Independentă în gândire și acțiune
- Capacitatea de a susține o dezbatere argumentată și civilizată.

Competențe specifice

1.1 Folosirea limbajului adecvat în cadrul unei prezentări orale sau scrise ;

1.2. Identificarea structurii unui argument, a elementelor componente și a relațiilor dintre acestea ;

1.5. Dezvoltarea unor tehnici de argumentare și de comunicare , în vederea învățării pe parcursul întregii vieți ;

2.1. Dezvoltarea disponibilității de a comunica idei, sentimente, fapte, în diferite contexte sociale ;

2. 2. Construirea unor argumente pentru rezolvarea unor situații problemă ;

2. 5. Construirea de argumente și contraargumente în diferite situații de comunicare ;

3.1. Dezvoltarea cooperării cu ceilalți ;

3.3. Realizarea unor schimburi argumentate de opinii ;

4.4. Dezvoltarea gândirii critice, capabilă să susțină participarea activă și responsabilă la viața societății.

Conținuturi	Competențe specifice
I.Societate si comunicare Probleme de atins: Situatii de comunicare – continut, relatie, context, Comunicarea interpersonală, comunicarea publică, comunicarea interculturală, Bariere în comunicare. II.Societate, comunicare si argumentare Probleme de atins: Argumentarea si structura argumentarii, analiza logica a argumentelor. Termenii, propozitiile categorice, rationamentele, definirea si clasificarea. III.Tipuri de argumentare Probleme de atins: argumente imediate cu propozitii categorice	1.1. 2.1. 3.1. 1.2. 3.1. 4.4. 1.5. 3.3

(conversiunea si obversiunea), silogismul, demonstratia, analogia, inductia completa, inductia incompleta. IV.Societate, comunicare si argumentare corecta. Probleme de atins : evaluarea argumentelor, erori de argumentare, argumente si contraargumente in conversatie, dezbateri, discurs public, eseu si in mass-media, argumente si contraargumente in negociere si in rezolvarea de conflicte.	1.1. 2.2 2.5. 4.4.
--	---------------------------------------

PLAN EDUCAȚIONAL INDIVIDUALIZAT

Nume și prenume elev vizat : M.C.

Certificat de orientare școlară și profesională (eliberat de C. J. R. A. E.)

Grav de handicap : Grav

Categorii de deficiențe (afectări) identificate :

- Dificultăți de învățare ;
- Afectări ale structurilor și funcțiilor senzoriale ;
- Afectări ale structurii și funcțiilor aparatului locomotor și corespunzătoare mișcării.

Principalele obstacole în calea învățării elevei :

- elevă are dificultăți în a-și comunica ideile clar și eficient ;
- elevă are mari dificultăți în a înțelege și recunoaște termenii utilizați în lecțiile de logică , argumentare și comunicare ;
- elevă are mari dificultăți în a înțelege și aplică conceptele generale din domeniul logicii ;
- elevă are mari dificultăți în a înțelege pe deplin informațiile transmise verbal.

Bușe Mioara Sorina

Demonul cioranian și Dumnezeu

Motto : ‘*Dumnezeu este, chiar dacă nu este.*’ Em. Cioran

Din seria gânditorilor moderni, Emil Cioran se detașează în mod special prin atitudinea rebelă, pe care o afișează în scrierile sale față de religie în general și față de dogma creștină în particular. Eugen Simion afirma că ” Cioran se hotărăște să spună totul despre sine și, înainte de orice, despre eșecurile sale. Îi citește, pe mistici cu mare aviditate și cade într-o stare de epuizare interioară greu de definit. Ar fi normal să găsească credință, să-l descopere pe Dumnezeu, dar natura lui intimă se opune. Descoperă solitudinea și o luciditate sterila”⁴. Părerea sa vine în concordanță cu mărturisirea lui Cioran, care spune în *Convorbiri* : ” Nu cred în Dumnezeu, nici în altceva. Dar am avut o criză religioasă ; de exemplu, pe la douăzeci și șase de ani, un an întreg n-am făcut altceva decât să citesc mistici și sfinți. La sfârșit, am înțeles că nu eram făcut pentru credință, mi-am dat seama de acest lucru datorită unei mari crize de disperare. Nu - l citeam decât pe Shakespeare și texte religioase. Am scris o carte de adnotări pe marginea acestor texte, adnotări care erau în același timp pentru și împotriva religiei”⁵.

Dacă în problemele abordate, printre care se număra intuiția religioasă, credință, păcatul primordial, răul și libertatea se resimt puternice influențe livrești marcate de spiritul veacului, originalitatea să se manifestă cu precădere în raportul cu Dumnezeu că alteritate, sau solitudine inclasabilă, în raport cu Fiul și patimile cristice și în raport cu rugăciunea ca mod de comunicare cu Celălalt. În cazul lui Cioran, nehotărârea, nihilismul și absența credinței religioase sunt, cu siguranță, urmarea lipsei ” exercițiilor de admirație”.

Ioan Petru Culianu considera că lui Cioran îi este propriu nihilismul ” antimetafizic”, în opoziție cu nihilismul metafizic al filosofilor gnostici, a cărui esență o constituie înlocuirea sferei valorice care legitimează construirea unui sistem cu el însuși (” Ultima treaptă a nihilismului este absortia în Dumnezeu. Ea pecetluiește lumea iremediabil, ca un joc de umbre. Dar sunt ierni și feeri în ierni și primăveri vaste, cu suspine dezgropate de aurore, care fac din Dumnezu o umbra”⁶).

Nihilismul cioranian atrage după sine o eliberare în abisurile indeterminismului, neant în care Dumnezeu a încetat a mai fi izvorul energiei existențiale și a poieinului uman. Speculațiile legate de chestiunea absolutului alterității credinței se diluează într-o banalitate semantică și o percepere a divinității ca facere umană : ” Teologia – scrie

⁴ Eugen Simion comentează pe Paul Zarifopol, George Calinescu, Emil Cioran, Ed. Recif, Buc.,1993, p. 109.

⁵ Emil Cioran, *Convorbiri*, Ed. Humanitas, Buc., 1993, p.126.

⁶ Id., *Lacrimi si sfinti*, Ed. Humanitas, Buc., 1995, p.100.

Cioran – este negația lui Dumnezeu. Ideea absurdă de a umbla după argumente pentru a-i proba existența presupune atâta sărăcie interioară, încât este o evidentă strivitoare că toate tratatele de teologie laolaltă nu fac cât o exclamație a Sfintei Tereza „⁷. Ideile religioase i-au conferit lui Dumnezeu o alcătuire umană, însemnându-l cu stigmatele vremurilor contemporane. După ce a luat asupra-i toate păcatele omenirii, chiar omenirea a fost aceea care l-a văduvit de calitățile pe care i le atribuisese că persoană, preschimbandu – l în marele Indiferent : „ Dumnezeu însuși – notează Cioran-, nu trăiește decât prin adjectivele pe care i le adăugăm ; iată însăși rațiunea de a fi a teologiei”⁸.

Nici Biblia nu mai este percepută decât ca o metaforă ironică și ne aflăm la mare distanță de înțelegerea Evului Mediu care-l intercepta adesea pe Dumnezeu că dualitate și contradicție în unicitate. În viziunea lui Cioran, „În locul teologiei, am putea plasa ceea ce nu știu care poet numea « știința lacrimilor » ». O știință cu argumente directe și cu o metodă imediată. Astfel se lărgeste domeniul religiei și – și întinde câmpul ei vast de nonsens consolator”⁹. Religia modernă distruge misterul și realizează o fragmentare care face că în loc să se deschidă spre o cale de cunoaștere subiectivă a lui Dumnezeu, să se concentreze, ca și intuiția intelectuală a omului, asupra unei cunoașteri obiective. Aceasta „ fractură în eu ” , cum o numește Cioran, transforma creștinismul într – o religie a ieșirii din religie, adică în contrariul ei, iar omului nu-i rămâne decât să se revolte împotriva depozitării ontologice care-l mobilizează în lupta cu sine însuși, cufundat într-o singurătate tragică. În acest cadru social care nu organizează credință, sensibilitatea cioraniană descoperă încă un eșec : acela al culturii care nu atinge eternitatea. Artă este ilustrarea eșecului creației umane, contradictorie prin natura sa : țelurile vizate sunt simbolice dar rezultatele concrete, palpabile ; astfel se leagă de paradoxul creației divine.

Sufletul cioranian e faustic, scindat, dual, coexistând într-un echilibru fericit în lumea sumbră și angoasată. Că Lucifer în momentul izgonirii din Paradis, gânditorul își mărturisește cu un sarcasm tulburător vină de a fi căutat să se elibereze de Celălalt și lume prin injurii pătimașe : „ Am înjurat pe toată lumea, întregul univers. Este o terapie excelentă. Hulirea lui Dumnezeu mi-a dat o mare satisfacție”¹⁰. În mâna demonului cioranian, cuvântul ziditor

capăta atributele unei spade distrugătoare, cu care vrea să șteargă până și amintirea adversarului său divin, cerând , la rândul său, uitarea.

⁷ Ibidem, p.103.

⁸ Id., *Tratat de descompunere*, Ed. Humanitas, Buc.,1992, p.248.

⁹ Id., *Lacrimi si sfinti*, p.124.

¹⁰ Id. *Convorbiri*, Ed. Humanitas, Buc.,1933, p.277.

Fascinat de complexitatea negației, Cioran mărturisea la un moment dat : “ ... dacă aş fi fost un diavol sau un zeu aş fi distrus omenirea”. Demonul cioranian se arata convins că forțele întunericului sunt mult mai dinamice în dezlănțuirea lor furibunda decât cele ale luminii. Fervoarea discursului său despre rău, filtrat prin demonism, mistică germană și impulsivitatea distructivă baudelairiana îi evidențiază un tip de romantism antiromantic, un romantism ce vizează abolirea elanului către Dumnezeu, dar și a demonului Prometeic. Confruntarea demonului cioranian cu Dumnezeu , sub multiplele ei aspecte, ambigue, paradoxale, ironic – consolatoare, rezultate mai degrabă din melancolia unui suflet fără țarm și a unei gândiri lucide până la autodistrugere, i- a preocupat pe mulți gânditori, oameni de spirit, romani și francezi, care au încercat, fiecare în felul său, să dezlege enigma credinței sau absenței credinței religioase la Cioran. Marin Sorescu, în *Ușor cu pianul pe scări*, opină cu o sinceră admirație : Cioran este cel mai mare creator de apocalipse din câți cunosc. El a văzut sfârșitul lumii de cel puțin 20 de ori. În operele lui Cioran se vede doar în alb sau negru ! Deși aceste apocalipse nu seamănă între ele, au ceva în comun: sunt tonice. Măresc pofta de viață”¹¹.

BUȘE MIOARA SORINA

¹¹ Marin Sorescu, *Ușor cu pianul pe scări*. Cronici literare, Ed. Cartea Romaneasca, Buc., 1985, pp 333-334.

Metode utilizate în predarea-învățarea filosofiei.

Metodele sunt instrumente de lucru atât ale profesorului, cât și ale elevilor. Ele au o sferă de cuprindere a tuturor componentelor procesului didactic, cu implicații atât asupra predării, cât și a învățării și evaluării. Orice metodă include în structura sa un număr de operații ordonate într-o anumită succesiune logică. Aceste operații, care apar ca tehnici mai limitate de acțiune, ca simple detalii sau componente ale unei metode, sunt numite frecvent procedee. În ultimă instanță, o metodă apare ca un ansamblu organizat de procedee, care se pot succeda sau relua în funcție de o situație nouă. Metoda didactică este un plan de acțiune conceput pentru inițierea și derularea situațiilor de învățare. Alegerea metodei de instruire se face în funcție de două categorii de factori: obiectivi (natura finalităților; logica internă a științei; mecanismele învățării etc.) și subiectivi (contextul uman și didactic în care se aplică metoda; personalitatea profesorului; psihologia elevului /a clasei), stilurile de învățare ale elevilor etc. În cele ce urmează, ne vom ocupa cu analiza și descrierea acestor metode care vor fi tratate din perspectiva celor două paradigme: paradigma centrării actului de predare pe profesor și din perspectiva centrării actului de predare-învățare pe elev. Așadar, din perspectiva paradigmei centrării pe profesor, vom analiza acele metode mai puțin tratate în manuale sau module de specialitate, dar care sunt utilizate în predarea învățarea transdisciplinară.

1. Prelegerea este forma proprie de expunere sistematică în învățământul superior, care se utilizează și în clasele liceale. Ea constă în expunerea sistematică, neîntreruptă, pe care profesorul o face timp de o oră sau două, în care comunica un conținut de idei, un material informativ care se încadrează într-o temă prevăzută din programa, utilizând modalități științifice de prezentare și interpretare (teorii, ipoteze, argumentare logică). Prelegerea este o expunere de o strictă rigurozitate științifică. Ea poate fi realizată sub diferite forme: prelegere magistrală, prelegere-dezbateri, prelegere cu ilustrații și aplicații, prelegerea cu oponent;

2. Brainstorming se folosește pentru rezolvarea de probleme. Se emit mai multe idei, într-o atmosferă stimulativă; se promovează ideea că orice persoană poate da soluții pentru rezolvarea unor probleme. Cu cât numărul de propuneri este mai mare, cu atât șansa de abordare cu șanse mari de soluționare a unei probleme, este mai mare. Avantaje: promovează participarea activă, direct, asigură asumarea responsabilității de participant activ, dezvoltă ascultarea activă – că tip de comunicare;

3.Ciorchinele este o variantă de brainstorming neliniar care stimulează găsirea conexiunilor dintre idei. Poate fi utilizat atât la începutul unei lecții (faza de reactualizare a cunoștințelor, de captare a atenției și de trezirea interesului) obținându-se o bună inventariere și organizare grafică a cunoștințelor elevilor, cât și în etapa de recapitulare, sistematizare a cunoștințelor, evidențiindu-se conexiunile dintre idei. Etapele pot fi precedate de brainstorming în grupuri mici sau în perechi. În acest fel se îmbogățesc cunoștințele. Rezultatele grupurilor se comunica profesorului care le notează la tabla într-un ciorchine fără a comenta sau judeca. În etapa finală a lecției, ciorchinele poate fi reorganizat utilizându-se anumite concepte supraordonate găsite de elevi sau de profesor. Elevii pot desena ciorchini pe anumite teme recapitulative ca lucru individual. Ciorchinii astfel obținuți pot face parte din portofoliul de evaluare al elevului.

Unitatea de învățare: Politica

Titlul: Egalitate și dreptate

Competente generale:

- utilizarea conceptelor specifice filosofiei;
- aplicarea cunoștințelor de filosofie în rezolvarea de situații problema.

TIMP: 1 oră

DATA: 22 martie 2018

Competente specifice:

- identificarea unor concepte și categorii specifice egalității și dreptății;
- formularea unui punct de vedere argumentat și coerent asupra egalității, dreptății și libertății.

Competente derivate (operaționale):

1. Explicarea celor două teorii despre egalitate, dreptate și libertate;
2. Examinarea unor situații din viața reală în care funcționează teorii diferite ale dreptății;
3. Argumentarea pluralismului de abordări cu privire la problematica egalității și dreptății.

Procedee (Activități de învățare prin intermediul metodelor)

Metode: Prelegerea intensificată, Lucrul pe grupe colaborative , Brainstorming, ciorchinele.

Material didactic: Manualul, prezentarea concepțiilor.(Manual de filosofie, Elena Lupșa și Gabriel Hacman, Editura Didactică și pedagogică, București, 2007);

Termeni cheie: starea naturală, , sentimentul înăscut al dreptății, dreptate distributivă dreptate corectivă ,dreptate procedurală, sentimentul dreptății ca o conduită necesară realizării binelui umanității, dreptul societății, dreptul individului, utilitate generală.

- 1.Prezentarea obiectivelor lecției

2. Discutarea diferențelor referitoare la problematica dreptății și libertății, în concepțiile lui Jean Jacques Rousseau și John Stuart Mill.

3. Prelegerea intensificată a celor 2 teorii ale dreptății și libertății.

1. Jean Jacques Rousseau (1712-1778)

Teoriile politice de până la Rousseau considerau apariția statului și orânduirii sociale ca salvare a omului dintr-o stare naturală de război permanent între indivizi.

Dimpotrivă, pentru Rousseau, starea naturală, anterioară oricărei guvernări, era starea edenică a absenței oricărui conflict între oameni. Pentru că societatea civilă, apărută în conștiința oamenilor, o dată cu ideea de proprietate, să fie sursa inegalității și nefericirii oamenilor.

Ceea ce propune Rousseau în vederea realizării unui cadru social în care să se respecte atât libertatea, cât și dreptatea este ideea unui contract social. Prin el, indivizii participanți își pun în comun drepturile și libertatea și se supun voinței generale rezultate din însumarea tuturor membrilor întregului. Astfel, fiecare decide atât pentru sine, cât și pentru ceilalți, în egală măsură: libertatea și dreptatea îmi aparțin în măsura în care aparțin și celorlalți. Legile, ca expresie condensată a voinței indivizilor, urmăresc, firesc, dorința indivizilor, și anume, respectarea libertății și dreptății. Dreptatea se stabilește prin lege; legea este stabilită prin voința generală, iar voința generală este expresia sumei voinței indivizilor. Prin urmare, dreptatea este forma generalizată a legii și convenției a voinței individului.

2. John Stuart Mill (1806-1873)

Teoria contractualistă rousseauistă pornea de la postulatul ca sentimental pur al dreptății este înrădăcinat în natura umană și el îi conduce acțiunile. Pentru John Stuart Mill, sentimentului dreptății îi lipsește puritatea. Izvorât din dorința de a-i pedepsi pe cei care încalcă regulile, el este transformat, prin aplicarea universală în societate, în regulă de conduită necesară realizării binelui umanității. Astfel, singurul rol al societății este acela de a asigura un cadru legal în care cei care încalcă regulile să fie pedepsiți; altfel spus, singurul drept al societății este acela de a se proteja și de a proteja pe indivizi de încălcări ale regulilor. Dreptul individului este ceva ce este protejat de societate împotriva imixtiunii nedrepte a celorlalți.

Ideea de dreptate, ca regulă de conduită, are un puternic caracter moral. Aceasta pentru că sunt fixate anumite exigente morale care asigură un spațiu propriu fiecărui individ. Iar acest drept este protejat de către societate în numele bunăstării sau utilității generale. Dreptatea se realizează în vederea conservării drepturilor omului; ea se bazează pe sentimentele sociale ale umanității și tinde către utilitate generală. Dreptatea sau protejarea de către societate a drepturilor indivizilor este justificată întrucât asigură eficiența, creșterea avantajelor.

Elevii sunt invitați să exploreze semnificația unor termeni ca de exemplu: starea naturală, sentimentul înăscut al dreptății, dreptate distributivă, dreptate corectivă, dreptate procedurală, sentimentul dreptății ca o conduită necesară realizării binelui umanității, dreptul societății, dreptul individului, utilitate generală, prin metoda ciorchinelui de vizualizare a informațiilor. După predarea conținuturilor elevii sunt rugați să ofere niște exemple din viața cotidiană.

4. Elevii sunt grupați în grupe de 4-6. Fiecare grupă primește ca sarcină de lucru ilustrarea unei teorii ale dreptății printr-o situație reală din viața personală sau din istorie, având în considerare următoarele întrebări:

- a. Sunteți de acord cu ipoteza lui Rousseau asupra originii societății umane?
- b. Pentru Rousseau, dreptatea înseamnă egalitatea în proprietăți sau egalitatea în drepturile la proprietate?
- c. Care sunt motivele ce justifică intervenția statului în sfera libertății individuale, la John Stuart Mill?
- d. De ce oamenii ar avea mai mult de câștigat dacă lasă pe fiecare să trăiască așa cum crede el că e mai bine decât să lase pe fiecare să trăiască așa cum li se pare celorlalți că ar fi bine?
- e. Ce raport trebuie să existe între individ și stat? Individul trebuie să se subordoneze statului sau invers, statul trebuie să se subordoneze intereselor individului? Formulează argumente pro și contra variantei alese.

5. După finalizarea sarcinii de grup fiecare grup delega un reprezentant care prezintă munca realizată. Ceilalți elevi ascultă și pun întrebări de clarificare.

Extensie și temă: Eseul care prezintă rezultatele lucrului în grup îmbinat cu argumentarea personală.

Evaluare Prezentările din grupele mici de lucruri și eseurile personale

Bibliografie:

- Ioan Jinga, Manual de pedagogie, Ed. All, Buc., 2008.
- Elena Lupșa, Gabriel Hacman, Filosofie, Ed. Didactică și Pedagogică, 2007.
- Ioan Neacșu, Metode și tehnici de învățare eficientă, Ed. Militară, Buc., 1990.

Bușe Mioara Sorina

Scopul și obiectivele evaluării

Evaluarea este o acțiune managerială caracteristică îndeosebi sistemelor socioumane, prin care se solicită raportarea rezultatei unei activități la anumite criterii tipice domeniului respectiv, pentru a lua o decizie optimă. Evaluarea pedagogică îmbină perspectivă sociologică, realizabilă în termeni de sistem, cu perspectiva psihologică, realizabilă la nivelul procesului de învățământ. I.T. Radu definește evaluarea „ca activitatea prin care sunt colectate, prelucrate și interpretate informațiile privind starea și funcționarea unui sistem, a rezultatelor pe care le obține, aprecierea acestora pe baza unor criterii și prin care este influențată evoluția sistemului. Ca sens particular, evaluarea pedagogică vizează eficiența învățământului prin prisma raportului dintre obiectivele proiectate și rezultatele obținute de către elevi în activitatea de învățare”. Teoria și practica evaluării în învățământ înregistrează o mare varietate de moduri de adoptare și de înțelegere a rolului acțiunilor evaluative. Evaluarea rezultatelor școlare este uneori redusă la noțiuni ca „a verifica”, „a nota”, „a aprecia”. Ea este o tehnică, o acțiune complexă, un ansamblu de operații mintale și acționale, intelectuale, atitudinale, afective care precizează: obiectivele și conținuturile ce trebuie evaluate, scopul și perspectiva deciziei, momentul evaluării, cum se evaluează, cum se prelucrează datele și cum sunt valorizate informațiile, criteriile pe baza cărora se evaluează. Evaluarea trebuie concepută nu numai ca un control al cunoștințelor sau ca un mijloc de măsurare obiectivă, ci și ca o cale de perfecționare care presupune o strategie globală asupra formării. Ea nu este o etapă supraadăugată ori suprapusă procesului de învățare, ci constituie un act integrat activității pedagogice. În contextul științelor pedagogice, identificarea teoriei evaluării se realizează din perspectiva metodologiei de cercetare promovată predominant. Astfel teoria evaluării „este dezvoltată intradisciplinar ca o componentă a teoriei generale a educației - care nu se reduce la dimensiunile sau laturile educației, angajând definirea conceptelor fundamentale ale educației - și în mod special ca o parte a didacticii generale (teoriei generale a instruirii) extinsă și aprofundată pe fondul valorificării paradigmei curriculum-ului (care consolidează unitatea oricărei activități de instruire/ educației la nivelul interdependenței dintre acțiunile de predare-învățare-evaluare.

Scopurile evaluării sunt :

- Monitorizarea progresului școlar pe parcursul procesului de instruire. Elevul primește informații privind stadiul pe care l-a atins în realizarea obiectivelor educaționale, precum

și informații despre erorile și dificultățile sale de învățare. Ea se realizează prin intermediul standardelor și indicatorilor de proces.

-Diagnoza rezultatelor școlare „tratează” problemele nerezolvate ale elevului (erorile și dificultățile de învățare). Aceasta se realizează prin strategia de evaluare formativă.

-Certificarea nivelului de cunoștințe și de capacități la sfârșitul unei perioade lungi de instruire: an școlar, ciclu de învățământ ș.a. Ea se desfășoară cu precădere sub forma examenului. Ca strategie este utilizată evaluarea sumativă.

-Selecția elevilor pentru o treaptă de învățământ sau pentru un program particular de instruire: gimnaziu, liceu, învățământ superior, cursuri speciale în domenii artistice, muzicale ș.a.

-Prognoza performanțelor viitoare ale elevilor. Strategia de evaluare pentru realizarea prognozei este atât criterială, cât și normativă.

-Orientarea școlară și profesională a elevilor. Informațiile obținute prin diverse metode și tehnici de evaluare sunt utilizate pentru îndeplinirea acestui scop.

ØMotivarea elevilor pentru o activitate de învățare și pentru realizarea unei sarcini. Desfășurarea eficientă a acțiunii de evaluare contribuie în bună măsură la stimularea motivației elevilor.

Prezentăm în continuare a analiză comparativă a celor trei strategii de evaluare, urmărind criteriile: scopul, principiul temporalității, obiectul, funcțiile, modalitățile de realizare, avantajele, dezavantajele și notarea.

În funcție de momentul evaluării, scopul urmărit este:

·Evaluarea inițială: identifică nivelul achizițiilor inițiale ale elevilor în termeni de cunoștințe, competențe și abilități, în scopul asigurării premiselor atingerii obiectivelor propuse pentru etapa imediat următoare, “este indispensabilă pentru a stabili dacă subiecții dispun de pregătirea necesare creării de premise favorabile unei noi învățări” .

·Evaluarea formativă: urmărește dacă obiectivele concrete propuse au fost atinse și permite continuarea demersului pedagogic spre obiective mai complexe; “Unicul scop al evaluării formative este să identifice situațiile în care întâmpină elevul o dificultate, în ce constă această și să-l informeze” (De Landsheere, 1975), atât pe el cât și pe profesor.

·Evaluarea sumativă: stabilește gradul în care au fost atinse finalitățile generale propuse (fie dobândirea unei atitudini sau a unei capacități), comparându-i pe elevi între ei (interpretare normativă), ori comparând performanțele manifestate de fiecare cu performanțele stabilite.

Obiectivele evaluării se delimitează pe două niveluri de referință:

a. obiectivele evaluării la nivel social acestea pot fi proiectate de instituțiile din plan central, teritorial, local, consilii naționale de evaluare din minister, din domeniul cercetării, inspectorate, catedre, comisii metodice etc. Obiectivele de la nivelul menționat

vizează creșterea relevanței și acuratețea evaluării rezultatelor elevilor în fiecare an de studiu, ridicarea calității examenelor de calificare, realizarea evaluării în beneficiul instruirii și informarea clară, corectă a performanțelor școlare ale elevilor.

b.obiectivele evaluării la nivel didactic ,acestea fiind proiectate în contextul procesului de învățământ pentru verificarea calității activității de instruire după trei indicatori pedagogici:

- progresul școlar-raportarea elevului, clasei, organizației la sine, la situația înregistrată anterior, în acest caz avem evaluarea criterială;

- eficacitatea școlară-raportarea rezultatelor la obiectivele generale și specifice din programele școlare (în termeni de competențe) și la obiectivele concrete concepute de profesor prin operaționalizarea obiectivelor generale și specifice, fiind vorba de evaluarea normativă;

- eficiența școlară-raportarea rezultatelor școlare la resursele existente în cadrul procesului de învățământ, avem astfel evaluarea managerială.

Abordarea sistemică a procesului de învățământ și considerarea evaluării ca parte a acestuia, presupune și evidențierea factorilor care influențează rezultatele demersului didactic:

- factorii generali: sociali, demografici, condiții didactico-materiale;

- factori umani: elevi, cadre didactice, grup;

- componentele procesului de învățământ: conținut, metodologie, forme de organizare .

A evalua rezultatele școlare înseamnă a determina măsura în care obiectivele procesului de învățământ au fost realizate, precum și eficiența strategiilor didactice utilizate. În activitatea școlară ar trebui să se țină seama de unele mutații de accent, de regândire a strategiilor evaluative și de unele exigente cum sunt:

- extinderea acțiunii de evaluare, de la verificarea și aprecierea rezultatelor (obiectiv tradițional), la evaluarea procesului care a dus la anumite rezultate. În acest context, se evaluează nu numai elevul, ci și conținuturile, metodele, obiectivele etc.;

- sunt avuți în vedere și alți indicatori ca: atitudinile, conduita, personalitatea elevilor;

- extinderea folosirii tehnicilor de evaluare (testul docimologic, lucrările de sinteză, folosirea adecvată a unor metode de evaluare pentru activitățile practice);

- deschiderea evaluării către mai multe laturi ale activității școlare cum ar fi: competențele, comunicarea profesor-elev, înclinații și tendințe de integrare în mediul social;

·formarea elevului ca partener al profesorului în evaluare (prin autoevaluare).

Tipologia rezultatelor școlare și evaluarea acestora presupun patru tipuri de rezultate:

- cunoștințe acumulate (date, fapte, concepte, definiții);
- capacități de aplicare a cunoștințelor în realizarea unor activități practice;
- capacități intelectuale -puterea de argumentare și de independență în gândire etc.;
- trăsături de personalitate, conduita formată.

Test de evaluare (Model) , Cultura civică, cls. a VIII-a

1. Definiți următoarele noțiuni: “ moralitate”, “ proprietatea fata de propriul sine”, “ proprietate și putere politică”, “ proprietate și interese personale”, “ proprietate și responsabilitate”.

2. Filosoful german G.W.Friedrich Hegel spunea despre proprietate că este obiectul libertății omului, dar și forța care îl tiranizează. La ce credeți că s-a gândit el când a făcut această afirmație?

3. Care dintre afirmațiile următoare corespund punctului vostru de vedere? Argumentați!

- Fericirea are nevoie și de lucruri exterioare.
- Bogăția este zădărnice și deșertăciune.
- Omul bogat este leneș și risipitor.
- Bogăția civilizează manierele, umanizează oamenii, aduce voie bună în casele lor.

4. Unii oameni trudesesc întreaga viață pentru a strânge avere, în timp ce alții devin bogați pentru că au noroc.

a) Credeți că este corect ca o persoană să câștige sume fabuloase la loterie sau jocuri de noroc?

b) Dar să moștenească averea unor rude îndepărtate?

Explicați!

5. Ce drepturi și ce responsabilități are un proprietar?

Identificați drepturile și responsabilitățile existente în următoarele situații:

- Doamna Petrescu si- a cumpărat un automobil. În fiecare dimineață, ea se urcă la volanul mașinii și pleacă la serviciu.

- Domnul Burcea, proprietarul magazinului „Universal”, a hotărât să achiziționeze confecții noi și să reducă prețurile la cele rămase din sezonul trecut.
- Primăvara, familia Toader vopsește gardul care înconjoară curtea și grădina casei.

Menționați și alte drepturi și responsabilități ale proprietarilor.

Ce relație exista între proprietate și libertate?

Test de evaluare (Model), Logica, argumentare și comunicare

I) Definiți următoarele noțiuni: conversiunea, obversiunea, raționamentul, propozițiile compuse.

20 puncte

II) Scrieți pe foaie litera corespunzătoare răspunsului corect, pentru fiecare dintre enunțurile de mai jos. Este corectă o singură variantă de răspuns.

1. Extensiunea termenului “pix albastru” înseamnă:

- a. instrument de scris cu pastă de culoare albastră;
- b. sintagma „pix albastru”;
- c. totalitatea pixurilor albastre.

2. Subiectul logic al propoziției „Toți elevii înscriși la cercul de filosofie sunt olimpici” este:

- a. elevi înscriși;
- b. elevi înscriși la cercul de filosofie;
- c. toți elevii.

3. Reprezintă o propoziție particulară afirmativă:

- a. Unele excursii nu sunt bine organizate.
- b. Unii elevi sunt atenți la ore.
- c. Toate vitaminele sunt necesare organismului.

4. Termenii “stilou” și ”creion” se afla în raport de:

- a. contrarietate;
- b. ordonare;
- c. încrucișare.

5. Predicatul propoziției “Toți fazanii sunt păsări frumoase” este:

- a. toți fazanii;
- b. sunt;

c. păsări frumoase.

20 puncte

III .Plecând de la premise adevărate, construiți 3 exemple concrete de inferențe imediate bazate pe conversiune.

15 puncte

IV. Plecând de la premise adevărate, construiți 4 exemple concrete de inferențe imediate bazate pe obversiune.

20 puncte

V. Se dau următoarele propoziții:

1. Nicio democrație nu este regim autoritar.
2. Unele mijloace de transport în comun sunt autovehicule poluante.
3. Toți oamenii curajoși sunt persoane demne de respect.
4. Unele zile de iarnă nu sunt geroase.

A. Precizați formulele logice corespunzătoare propozițiilor 1 și 2.

6 puncte

B. Aplicați explicit operațiile de conversiune și obversiune, pentru a deriva conversa și obversa corecte ale fiecăreia dintre propozițiile 3 și 4, atât în limbaj formal, cât și în limbaj natural.

9 puncte

Toate subiectele sunt obligatorii. Se acorda 10 puncte din oficiu.

Timpul efectiv este de 1 oră.

Barem de evaluare și notare

- Nu se acorda punctaje intermediare, altele decât cele precizate explicit prin barem. Nu se acorda fracțiuni de punct.
- Se acorda 10 puncte din oficiu. Nota finală se calculează prin împărțirea punctajului total acordat pentru lucrare la 10.

I. Câte 5 puncte pentru fiecare noțiune definită corect.

4 x5p=20puncte

II. Câte 4 puncte pentru fiecare răspuns corect, astfel:

1-c, 2-b, 3-b, 4-a, 5-c.

4x5p=20 puncte

III. Câte 5 puncte pentru fiecare exemplu de conversiune construit.

3x5p=15 puncte

IV. Câte 5 puncte pentru fiecare exemplu de obversiune construit.

4x5p=20 puncte

V. A. Câte 3 puncte pentru precizarea formulelor propozițiilor: SeP și ȘiP .

2x3p=6 puncte

B. 9 puncte pentru aplicarea explicită a operațiilor de conversiune și obversiune, pentru a deriva conversa și obverse corecte ale fiecăreia din propozițiile 3 și 4, atât în limbaj formal, cât și în limbaj natural.

9 puncte

Bibliografie:

- Ioan Jinga, Manual de pedagogie, Ed. All, Buc., 2008.
- Elena Lupșă, Gabriel Hacman, Filosofie, Ed. Didactică și Pedagogică, 2007.
- Ioan Neacșu, Metode și tehnici de învățare eficientă, Ed. Militară, Buc., 1990.

Bușe Mioara Sorina

Asupra unei probleme cu integrală de clasa a XII-a

Enunț: Calculați integrala definită:

$$\int_a^b \sqrt{(x-a)(b-x)} dx, \text{ unde } a, b \in \mathbb{R}, a < b.$$

Soluție. Observăm întâi dacă $x \in [a, b], a, b \in \mathbb{R}, a < b$, atunci $(x-a)(b-x) \geq 0$, și deci radicalul $\sqrt{(x-a)(b-x)}$ are sens pe $[a, b]$.

Facem substituția $x = a \cos^2 t + b \sin^2 t, t \in \left[0, \frac{\pi}{2}\right]$, când $x \in [a, b]$. Avem:

$$x' = -2a \cos t \sin t + 2b \sin t \cos t = 2 \sin t \cos t (b-a), \forall t \in \left[0, \frac{\pi}{2}\right],$$

$$x - a = a \cos^2 t - a + b \sin^2 t = b \sin^2 t - a(1 - \cos^2 t) = b \sin^2 t - a \sin^2 t = (b-a) \sin^2 t \text{ și}$$

$$b - x = b - a \cos^2 t - b \sin^2 t = b(1 - \sin^2 t) - a \cos^2 t = b \cos^2 t - a \cos^2 t = (b-a) \cos^2 t, \text{ ținând cont că } \sin^2 t + \cos^2 t = 1, \forall t \in \left[0, \frac{\pi}{2}\right].$$

Obținem:

$$\begin{aligned} \int_a^b \sqrt{(x-a)(b-x)} dx &= \int_0^{\frac{\pi}{2}} 2 \sin^2 t \cos^2 t \cdot (b-a)^2 \cdot dt = \\ &= \frac{(b-a)^2}{2} \int_0^{\frac{\pi}{2}} 4 \sin^2 t \cos^2 t dt = \frac{(b-a)^2}{2} \int_0^{\frac{\pi}{2}} \sin^2 2t dt = \frac{(b-a)^2}{2} \int_0^{\frac{\pi}{2}} \frac{1 - \cos 4t}{2} dt = \\ &= \frac{(b-a)^2}{2} \cdot \frac{1}{2} \int_0^{\frac{\pi}{2}} dt - \frac{(b-a)^2}{2} \cdot \frac{1}{2} \int_0^{\frac{\pi}{2}} \cos 4t dt = \frac{(b-a)^2}{4} \cdot t \Big|_0^{\frac{\pi}{2}} - \frac{(b-a)^2}{4} \cdot \sin 4t \Big|_0^{\frac{\pi}{2}} = \end{aligned}$$

$$= \frac{(b-a)^2}{4} \cdot \frac{\pi}{2} - \frac{(b-a)^2}{4} (\sin 2\pi - \sin 0) = \frac{(b-a)^2 \cdot \pi}{8} \Rightarrow$$

$$\Rightarrow \int_a^b \sqrt{(x-a)(b-x)} dx = \frac{(b-a)^2 \cdot \pi}{8}, \text{ cu } a, b \in \mathbb{R}, a < b.$$

Aplicații: Integrala poate fi utilă în calculul diferitelor integrale obținute din ea pentru diverse valori ale lui a și b , cu $a < b$.

Să se calculeze integralele:

1. $\int_1^2 \sqrt{(x-1)(2-x)} dx;$

2. $\int_3^4 \sqrt{(x-3)(4-x)} dx;$

3. $\int_{-1}^1 \sqrt{(x+1)(1-x)} dx.$

Folosind formula $\int_a^b \sqrt{(x-a)(b-x)} dx = \frac{(b-a)^2 \cdot \pi}{8}$, $a < b$, $b \in \mathbb{R}$, obținem:

1. $\int_1^2 \sqrt{(x-1)(2-x)} dx = \frac{\pi}{8};$

2. $\int_3^4 \sqrt{(x-3)(4-x)} dx = \frac{\pi}{8};$

3. $\int_{-1}^1 \sqrt{(x+1)(1-x)} dx = \frac{2^2 \cdot \pi}{8} = \frac{\pi}{2}.$

Profesor Doandș Daniel

Colegiul Tehnic nr. 2 Târgu-Jiu

4 aprilie 1944. Marțea neagră a Bucureștiului. Când moartea vine din cer.

de Florin Dobrescu

La fel de paradoxală ni se pare situația prin care Capitala de astăzi găzduiește două monumente dedicate piloților americani căzuți aici în cel de-al doilea război mondial, adică exact celor care au bombardat orașul făcând victime civile, în timp ce victimele, care se ridică la 5.524 de morți, nu au nici măcar o placă memorială. Nu cred că în Hiroshima, Varșovia sau Dresda există vreun monument care să omagieze pe aviatorii care au distrus acele orașe din temelii. Și nu cred că ar fi normal să existe.

Cred însă cu tărie că este necesar un monument al aviatorilor români care au apărut atunci Capitala, precum și un memorial al bombardamentelor din 1944, ca o reparație elementară adusă memoriei victimelor. Și lansez aici inițiativa aceasta, care sper că se va concretiza în anii următori.

Oricum, 4 aprilie 1944 rămâne în memoria colectivă a bucureștenilor ca unul dintre acele dezastre în care, similar cutremurului din 1940 sau celui din 1973, tragedia și starea de spirit generală au determinat o solidaritate umană ieșită din comun.

Primul atac aerian al aliaților asupra Bucureștiului s-a soldat cu o tragedie colosală: aproape 3000 de morți. Deși oficial atacul american a vizat distrugerea sistemului de căi

ferate al Gării de Nord, trebuie admis că, în dorința de a atinge sigur obiectivele vizate, aviatorii au lansat covoare de bombe ce au acoperit toate cartierele dimprejurul acestui obiectiv.

Numărul colosal de victime a pus autoritățile locale în situația imposibilă a rezolvării unor mii de înhumări, ceea ce a determinat hotărârea înființării ad-hoc, pe un vast teren viran, a unui cimitir care a purtat numele de Cimitirul „4 Aprilie”, acesta fiind desființat ulterior, în mod inexplicabil, de autoritățile comuniste.

Bombardamentul de la 4 aprilie 1944 a fost realizat de un efectiv de 313 bombardiere escortate de 119 avioane de vânătoare, având obiectivul de a distruge complexul de căi ferate Gara de Nord.

Rapoartele armatei americane au contabilizat distrugerea gării, depoului de locomotive, triajul, uzina de producere a curentului electric, rezervoare de combustibil, clădiri industriale și peste 1000 de vagoane. Însuși americanii au fost îngroziți de proporțiile măcelului, supraevaluat de ei, pe baza unor interpretări aerofotografice eronate, comandantul suprem al forțelor aeriene aliate din Mediterana, Ira Eaker comunicându-i lui Hap Arnold, comandantul suprem al forțelor aeriene ale SUA: „*Atacul nostru a fost sângeros. Am ucis aproape 12.000 de oameni, 6.000 dintre ei fiind refugiați aflați în trenuri, iar ceilalți 6.000 fiind locuitori din jurul căilor ferate*”.

Estimările erau supradimensionate, dar numărul victimelor din acea zi a rămas totuși unul colosal: 2.942 de morți și 2.416 răniți .

Rapoartele americane nu erau interesate însă și de pagubele civile. Câteva zile transportul urban al Bucureștilor a fost scos din funcțiune, cetățenii fiind nevoiți să se deplaseze pe jos distanțe foarte mari, iar produse alimentare de bază, precum pâinea, laptele, legumele și fructele dispărând câteva zile din oraș. Avarierea centralei electrice de la Grozăvești a determinat scoaterea din funcțiune a tramvaielor și a tuturor uzinelor aprovizionate de aceasta. Distrugerea uneia dintre conductele principale de alimentare a orașului cu apă potabilă a blocat activitatea restaurantelor, hotelurilor, brutăriilor, și a privat

de aprovizionarea cu apă cartiere întregi. Sălile de spectacol și-au întrerupt complet activitatea.

Operațiunea de evacuare a locuitorilor Capitalei a fost demarată de primăriile de sectoare prin rechiziționarea de căruțe, numeroase familii alegând să părăsească orașul ce devenise ținta atacurilor aeriene americane, care aveau să se prelungească până la 23 august 1944. Bucureștenii, în general femeile casnice și copiii, erau găzduiți de săteni din comunele aflate pe o rază de 10-20 km de Capitală, în baza unor bilete de evacuare emise de autoritățile locale. În București aveau să rămână,

obligatoriu, muncitorii și bărbații valizi, care trebuia să asigure funcționarea în bune condiții a orașului.

O serie de mărturii au rămas din acea zi de tristă amintire.

Mihail Sebastian nota cu acel prilej: *„Ieri după-masă am fost în cartierul Grivița. De la Gară la Bulevardul Basarab, nici o casă – nici una – n-a scăpat neatinsă. Priveliștea e sfâșietoare. Se mai dezgroapă încă morți, se mai aud încă vaiete de sub dărâmături. La un colț de stradă trei femei boceau cu țipete ascutite, rupându-și părul, sfâșiindu-și hainele, un cadavru carbonizat, scos tocmai atunci de sub moloz. Plouase puțin dimineața și peste toată mahalaua plutea un miros de noroi, de funingine, de lemn ars. Viziune, atroce, de coșmar. N-am mai fost în stare să trec dincolo de Basarab – și m-am întors acasă, cu un sentiment de silă, oroare și neputință.”*

Gheorghe Zane notează și el: *„... se vedea arzând Athénée Palace, fum se ridica din alte părți ale orașului. Am ieșit cu Lena din hotel și cu un sentiment de oroare ne-am îndreptat spre Athénée Palace care tot ardea, flăcări ieșeau de prin fiecare fereastră; ceva mai sus, pe Calea Victoriei, am văzut fumegând hotelul Splendid, aproape complet dărâmat, pe trotuare numai sticlă sfărâmată de la vitrinele magazinelor distruse de suflul bombelor. În spatele Ateneului devastat, mai fumega locul expoziției Comitetului de Patronaj. În sus pe Calea Victoriei, pe stânga și pe dreapta, din loc în loc, clădiri dărâmate. Până în str.Frumoasă, mai toate geamurile făcute fărâme; călcam cu prudență și ocoleam grămezile. Din str. Sf. Voievozi înspre Gara de Nord, bombardamentul făcuse îngrozitoare ravagii. Am văzut un tramvai surprins în mers; conducătorul mort stătea căzut cu pieptul lipit pe comenzi. N-am mers mai departe. (...) Gara de Nord, Gara Basarab Mărfuri, Calea Griviței grav lovite. Gara de pasageri, la acea oră, două după amiaza, era înțesată de călători, toți sau aproape toți refugiați din Basarabia și Moldova. Pribegia lor lua aici sfârșit.”*

Ivor Porter descrie imaginile de coșmar: *„Gara și casele ceferiștilor din împrejurimi au fost grav avariate. Trenurile erau înțesate de refugiații din Basarabia și Bucovina, astfel că pierderile de vieți omenești au fost mari.”*

Tot Gheorghe Zane concluzionează trist: *„Bombardamentul din 4 aprilie și cele următoare n-au adus, cred, nici un folos militar anglo-americanilor; războiul era decis când ele au început, n-au adus, sigur, nici un folos politic. Opinia publică și fruntașii politici aveau la această dată atitudinile fixate. O serie de crime inutile, comise în numele eliberării Europei.”*

Sursa foto: **romania-actualitati.ro**

Sfântul Mare Mucenic Mina este un compatriot de-al nostru din vremea împăraților păgâni Galerius, Dioclețian și Maximian (sfârșitul secolului al III-lea, începutul secolului al IV-lea d. Chr.). În vremea lor **Romania** se întindea din Britania și Carpații Nordici până în Africa, din Lusitania (Portugalia de azi) până înspre Arabia și în Armenia Mare (împărțită astăzi între Armenia, Turcia și Iran).

Cei trei împărați amintiți făceau parte din familii romano-traco-ilire împărțite între **păgâni** – adepți ai unor amestecuri politeiste greco-romano-traco-persane – și **creștini** (ortodocși sau, mai târziu, arieni). Din păcate, existența acestei diversități familiale nu a fost pentru împărații păgâni o sursă de toleranță ci, dimpotrivă, de extremism violent, cei trei ajungând la acțiuni de o inumanitate feroce.

Persecuțiile lor împotriva creștinilor – după tipar *persan* – au fost amplificate atât de ura lor personală cât și de colaborarea cu Grecii păgâni, care au folosit prilejul spre a-și revărsa *xenofobia* tipică, acum apărută de împărații romani. Această unire între chinurile de tip oriental (persan), extremismul tracic, ordinea romană și xenofobia violentă grecească a dus la un rezultat cumplit. Nenumărați creștini au fost trecuți prin torturi greu și de descris, și de auzit. De la biserici arse cu tot cu credincioșii aflați la slujbă la rupere în bucăți, torturarea copiilor în fața mamelor, ruperea cu cleștii a cărnii de pe corp – la femei începând cu sânii -, jupuirea de vii și altele asemenea, **creștinii** au avut parte, sistematic, de tot ce a putut născoci ura **păgână** a amintiților împărați și a oamenilor lor. Este vremea în care pentru Români cuvântul **păgân** devine, alături de „om fără Dumnezeu”, cea mai cumplită insultă. Iar unul dintre elementele hotărâtoare a fost și *persecuția sistematică împotriva creștinilor din armată*.

Printr-o străveche tradiție, Romania era locul în care orice cultură și religie era acceptată, atâta vreme cât nu era violentă împotriva celorlalte culturi și religii, precum și – de înțeles – împotriva statului. Această **toleranță** era și mai mare în cadrul Armatei, unde oamenii își puneau viața în joc pentru Țară, ceea ce le dădea drepturi mai mari decât altor locuitori sau cetățeni.

Primele persecuții împotriva Creștinilor s-au datorat unor calomnii: că ar fi o sectă iudaică ce completează împotriva cezarului, că ar fi o sectă ce taie și mănâncă copii, că ar fi incendiat Roma...

Traian cel Drept a hotărât, în fața acestei situații, să limiteze „pedepsirea creștinilor” la cei dovediți că ar fi făcut, în numele religiei lor, fapte rele – nu a existat niciun caz – iar denunțurile anonime – „nedemne pentru vremea noastră”, scria el – să nu fie luate în seamă. Scăderea acestor persecuții – care se manifestau doar în măsura în care un funcționar (dregător) sau altul era stăpânit de fanatism religios ori destul de corupt spre a folosi persecutarea Creștinilor ca mijloc de a aduna avere – a fost întreruptă brusc de împăratul Maximin Tracul.

Acesta este primul care a lansat o persecuție sistematică și oficială împotriva Creștinilor; dar el i-a vizat pe *episcopii, preoții și învățătorii creștini*, nu populația creștină. Spre deosebire de toate aceste cazuri, de la furia mamei lui Galerius pe rudele creștine care nu au vrut să mănânce din ospățul dat de ea în cinstea *zeilor munților* se va ajunge la o măcelărire sistematică și extinsă a Creștinilor... inclusiv în armată.

Păgânii erau pe atunci **locuitori pagusurilor**, adică **migratorii fără așezări stabile**. Așezările rurale, de la *villa rustica* la *fossatum*, aveau, în toată Romania, o formă sistematică, întărituri, mijloace de apărare. Puținele locașuri ce nu erau așa aparțineau păstorilor – de vite, oi, capre, cai – sau unor populații mărginașe, încă străine de cultura romană. În rest, doar în *Barbaricum*, și chiar și acolo doar la *năvălitori* găseai anticele *pagusuri*. Ca urmare, *păgânii* erau cei care veneau pentru a jefui, viola, ucide și înrobi, cei împotriva cărora **ostașii** luptau spre a apăra Țara. Până la împărații persecutori ai Creștinilor singurele măcelăriri ale trupelor aveau loc în lupta cu dușmanii, excepțional când existau cazuri de lașitate în fața dușmanilor și se aplica decimarea. Dar niciodată nu mai existase o persecutare a ostașilor din pricina religiei lor sau altor aspecte care **nu** scădeau în niciun fel valoarea lor militară. O asemenea persecuție încălca o tradiție de peste o mie de ani, încălca toate drepturile ostașilor și cetățenilor romani, era un atac împotriva structurilor intime ale Țării, era o acțiune **păgânească**. Persecutorii încep să fie numiți **păgâni** și acest nume, spre deosebire de cel de *necreștin*, capătă înțelesul fanatismului violent și orb (păstrat și astăzi de multe grupări, după cum se vede clar din persecuțiile anti-creștine din întreaga lume).

*Sfinții Mucenici Ostași **Victor** (în stânga) și **Mina** (în dreapta)*

Acesta este contextul în care se naște, crește, muncește, luptă și mărturisește Credința Creștină și Sfântul Mare Mucenic Mina. Am amintit că acesta a fost compatriotul nostru, pentru că în vremea aceea Goția, care cuprindea și Dacia lui Decebal și unele teritorii din Sciția Mare, era **regat clientelar roman**, adică era parte a Împărăției Romanilor. Egiptul, fost regat clientelar roman, era acum provincie romană, adică era parte a aceleiași țări. Și tocmai Egiptul, aflat pe același meridian cu Goția sau Dacia, este locul în care se naște Mina. Fie că s-a născut dintr-o familie romano-egipteană, fie dintr-una egipteană care câștigase cetățenia, cert este că Mina a devenit ostaș sub Tribunul Firmilian, într-una dintre unitățile legiunii conduse de acesta în Egipt. Cu toate că rangul nu i se cunoaște, mărturiile martirice arată că a fost un bun militar, cu multă învățătură și respectat de către ceilalți. De asemenea se știe că a petrecut multă vreme în armată („toată viața ta”, spune Prefectul Pyrus), fiind înaintat în vârstă dar încă în putere. Atunci când Dioclețian începe să persecute soldații creștini, punându-i să aleagă între Credință și ostășie, Mina face parte dintre cei care, supunându-se disciplinei militare, face, cu durere și scârbă, alegerea de a ieși din armată (cu pierderea stipendiilor și celorlalte beneficii cuvenite). Această ieșire se făcea oficial, pentru că Dioclețian fusese convins că ostașii nu vor putea renunța la viața militară pierzându-și tot câștigul la care ar fi avut dreptul. Totuși mii și mii de ostași au ales ieșirea din rândul trupelor în loc lepădorii de Credință, ceea ce a slăbit mult trupele și Țara – Creștinii erau luptători de elită, neînfricați, disciplinați, oameni ai datoriei. Această pierdere a fost resimțită de Dioclețian și Maximian ca o ofensă și, în loc să-și înțeleagă greșeala, au întetit persecuțiile anti-creștine. Retras în părțile „pustii” ale Egiptului – adică în adâncul savanei -, Mina, păstrându-și arma și haina ostășească, dar fără însemne, ducea o viață pustnicească, de pace și rugăciune. Îndurerat de răutatea societății, de ura nebunească împotriva Creștinilor și nedreptățile împotriva acestora, se ruga și căuta o cale prin care să se îndrepte lucrurile, prin lucrarea lui Dumnezeu. Crește în Credință atât de mult, încât începe să facă minuni, devenind cunoscut necreștinilor și creștinilor din împrejurimi. Dar nu găsește un răspuns la frământările sale.

Acestea sunt clipele în care Sfântul Macarie Egipteanul, unul dintre primii sihaștrii creștini ai Egiptului, îi iese în cale. Acesta îi aduce aminte că este ostaș, că deși a pierdut titlul de ostaș al împăratului pământesc rămâne ostașul Împăratului Ceresc și că rostul său și lupta sa trebuie să și le împlinească printre oameni, după cum i se cuvine ostașului.

Însufletit de aceste cuvinte care îi arătau, în sfârșit, calea, Mina merge în orașul Cotyaeum, unde se pregătea sub controlul autorităților un praznic păgân la care, sub

amenințare, erau nevoiți să ia parte toți locuitorii (indiferent de religia lor). Suindu-se pe un loc înalt, Mina strigă, atrăgând atenția asupra lui și arătând nedreptatea impunerii prin forță a zeilor. De asemenea, Îl mărturisește pe Dumnezeu și Învățătura Creștină.

Ca urmare a acestui fapt este arestat și judecat.

Se află că a fost ostaș, dar nu se poate găsi nicio mărturie împotriva lui din vremea în care, creștin fiind, a slujit în armată. Ca în mii și mii de alte cazuri, Creștinii se dovedesc și prin Sfântul Mina a fi fost ostași excepționali. Ca urmare, se încearcă acuzarea lui de răzvrătire împotriva împăraților (tetrarhilor) ce conduceau Romania, deoarece și el, ca și alți Creștini, folosea adesea termenul de „Împăratul nostru” pentru Domnul Iisus Christos – un termen foarte uitat de Românii de astăzi...

El răspunde:

„Dacă ați fi cunoscut voi pe adevăratul Împărat, nu ați fi hulit pe Cel mărturisit de mine; pentru că Acela este cu adevărat Împărat al cerului și al pământului și nu este altul afară de Dânsul. Iar voi, neștiindu-L pe El, Îl huliți și-L asemănați cu împărații voștri cei muritori, cărora Cel de sus le-a dat cinstea cea împărătească și stăpânirea, Însuși fiind Domn a toată făptura”

În aceste cuvinte esențiale pentru teologia creștină în privința împăraților și a statului, sfântul și-a aflat și apărarea. Căci de vreme ce mărturisea un Împărat Ceresc – iar împărații romani erau pământeni – care le-a dat celor tereștri „cinstea și stăpânirea”, nu putea fi acuzat de răzvrătire. Până la urmă și împărații romani pretindeau că puterea le este dată de sus, doar că așezau în acest „sus” o hoardă de zei – greco-romani, egipteni, tracici, germanici, persani, celtici etc., la grămadă – în vreme ce Creștinismul spunea că este doar Unul.

Ca urmare, prefectul este nevoit să se mulțumească doar cu aplicarea legii evident nedrepte ce persecuta pe Creștini **pentru numele de creștin**, iar nu pentru vreo faptă rea. În toată cercetarea făcută, **Mina** se dovedise a fi fost un *ostaș desăvârșit* (pricină pentru care, alături de alți **Sfinți Militari**, va deveni pentru mai bine de un mileniu și jumătate **model de ostășie** pentru Românii mireni și imbold în desăvârșire pentru Românii monahi).

Torturile cumplite la care este supus apoi **Mina ostașul** pentru vina de a fi încălcat porunca împăraților **păgâni** ce interzicea existența Creștinismului sunt răbdate de acesta

MAGAZIN CRITIC, NR. 63

cu o tărie uluitoare. Bătaia cu vine de bou, obișnuită în epocă, a fost dusă până la ruperea pielii de pe spinare și picioare. A urmat frecarea rănilor cu gheme de păr, menite să producă usturimi insuportabile. Răbdate cu durere, toate acestea, s-au adăugat arsurile, care puneau rană peste rană. Dar nici așa **Mina ostașul** nu a putut fi clintit din credința sa. În sfârșit, a fost târât cu spatele peste cârlige și cuie din fier, pentru ca agățându-se de răni, arsuri și petice de piele să-i dea dureri de neînchipuit și să fie înfrânt măcar așa. Însă **Mina** a răbdat și aceste chinuri cu o tărie ce i-a înspăimântat pe persecutori. Ca urmare, i-au tăiat mâinile și picioarele, iar la sfârșit și capul. Apoi au aruncat toate părțile în foc, fiind îngroziți de tăria și credința lui și temându-se că s-ar putea întoarce să-i pedepsească. După câteva zile Creștinii din Cotyaeum și împrejurimi au venit la locul în care fusese rugul și au luat moaștele sfântului mucenic, spălându-le după rânduială cu apă, untdelem și vin și învelindu-le în pânze cu mir, după care le-au dus în alt loc (se pare la Alexandria Egiptului), ascunzându-le de păgâni.

Iar după încetarea persecuțiilor, în vremea Împăratului Constantin cel Mare, Român Vechi (*Străromân*, după o expresie consacrată pentru Străbunii de atunci), născut în Dacia sud-dunăreană și înrudit cu împărații persecutori, a fost ridicată o biserică în cinstea Sfântului Mucenic Mina. Vedem în această întâmplare multe învățături ce combat unele rătăcirii și răutăți ale vieții de astăzi.

Ne vom opri doar la cele prin care se combat *pietismul* și *monahomania*, la cele care contrazic *rătăcirea* după care Creștinii ar trebui să fie străini de ostășie, arte marțiale și celelalte științe sau discipline înrudite. Ori, iată, putem să vedem **și** în această pagină de istorie că, dimpotrivă, Creștinii nu au socotit nici în primele veacuri creștine – și nici mai târziu – că ar fi străină Credinței ostășia sau milităria. Dimpotrivă, Creștinii primelor veacuri au slujit adesea în oaste și nu doar că au slujit, dar s-au distins de multe ori ca cei mai buni dintre ostași! Sfântul Andrei Stratilat, Sfântul Dimitrie, **Sfântul Mina**, Sfântul Gheorghe, Sfântul Teodor Tiron sunt doar câteva nume dintr-o listă de **mii și mii de ostași creștini** care s-au distins, creștini fiind, pe câmpul de luptă. Și care, atunci când a fost nevoie, au mărturisit Credința Creștină cu cea mai mare putere, în fața oricăror prigoane. Este o pildă pe care, generație după generație, au urmat-o sute de mii și milioane de ostași Români, din acele veacuri îndepărtate și până astăzi. De altfel, ceea ce nu înțeleg leneșii și lașii acestor zile, puterea lecției dată de răbdarea prigonirilor a constat **tocmai** în faptul că cei care răbdau chinurile erau renumiți ca ostași, în faptul că se știa că au o putere și pricepere de luptă foarte mare. Tocmai pentru că puteau să lupte,

tocmai pentru că dăduseră dovadă în bătălii de o capacitate ostășească deosebită, jertfa lor era clar **voluntară** și cu atât mai impresionantă. În vreme ce niște hermafrodiți leneși, fără pricepere în luptă, fără vreo realizare, tremurând de frică la prima înfruntare, nu au cum să impresioneze pe cineva prin faptul că merg precum oile la tăiere – admițând, foarte improbabil, că ar fi în stare și să facă asta, în loc să se lepede la prima amenințare serioasă. Tocmai **eroismul dovedit pe câmpul de luptă** de către **Sfinții Militari** a făcut, de fiecare dată, cutremurător martiriul lor.

Fiind Atotștiutor, și cunoscând vremea în care în Biserică se vor strecura învățături răstălmăcite care să-i povățuiască pe Creștini să fie lași și leneși sub cuvânt de „smerenie” și „pietate” (sau „cuvioșie”), Dumnezeu a rânduit **sfinții militari** ca pildă atât a morții cât și a **vieții creștine!**

Și, ca să nu lase loc de întors celor care caută să răstălmăcească Învățătura Creștină, Dumnezeu a binecuvântat ca unii dintre **sfinții militari**, precum **Sfântul Mare Mucenic Mina**, să își poarte armele și să își țină ostășia, în chip văzut, chiar și după moarte.

Îngropat în apropiere de Alexandria, lângă un izvor, Sfântul Mina a dat acelui izvor puterea de a vindeca boli, chiar foarte grele. Fiica Împăratului Constantin cel Mare, bolnavă de lepră, și-a găsit aici leacul. Iar sfântul s-a arătat în vis împăratului, arătându-i cine este și ce viață a dus, spunându-i că este **Mina, ostașul**. Iar Constantin cel Mare a căutat în pământ și a găsit oasele, după cum visase, ridicând în acel loc, după cum am mai amintit, o biserică în cinstea sfântului.

De-a lungul timpului, nu doar că de mai multe ori Sfântul Mina s-a arătat în haine de ostaș, înarmat, înspăimântându-i sau pedepsindu-i pe unii dintre hoții și ucigașii vremii, dar a și câștigat renumele de ocrotitor al **ostașilor** drepti, pedepsitor al hoților și tâlharilor și ajutorător în găsirea celor pierdute.

Pentru ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Christoase, Împăratul Oștirilor Cerești, ajută-ne să avem tărie și hărnicie spre a ne face și noi datoria, fără de clintire, după Legea Ta, până dincolo de sfârșitul vieții!

Pr. **Mihai-Andrei Aldea**

Anul XIII, Nr. 63(3), aprilie 2019

APARIȚIA

Revista (ziarul online de atitudine civică) “**Magazin Critic**” este editată periodic la cererea cadrelor didactice și se găsește de vânzare la sediul redacțiilor din Județul Gorj.

CONTACT

Motru: Str. Primăverii, Nr.3, Bl M4, Sc.1, Ap 16

Târgu Jiu: Ecaterina Teodoriu, Nr. 4, Bl. 4, Sc. 2, Ap 16

Telefon: 0770529500 sau 0728353441.

http://www.magazincritic.ro/ .

E-mail: magazincritic@yahoo.com sau cdi7910@yahoo.com

COLABORARE

Așteptăm colaboratori serioși. Textele tehnoredactate*, în Microsoft Word, Office XP, și semnate pot fi trimise pe adresa de e-mail a revistei: magazincritic@yahoo.com, până la data de 20 a fiecărei luni.

Tehnoredactarea se va face cu font Times New Roman, corp 10-12, pagină format A5, folosindu-se diacritice. Responsabilitatea textelor publicate aparține în exclusivitate autorilor. O echipă redacțională va selecta articolele în vederea publicării acestora. Atenție la plagiat! (*Reguli minime de tehnoredactare: Înainte de punct, virgulă, punct și virgulă, două puncte, trei puncte, semnul exclamării, semnul întrebării, nu se pune spațiu. Spațiul se va pune după aceste semne de punctuație, precum și înainte de deschiderea unei paranteze.)

CONCEPȚIE GRAFICĂ / MACHETARE / DESIGN

Asociația culturală Semn – Târgu Jiu, www.acsemn.wordpress.com

EDITAREA

eParadigme

TIPARUL

a fost executat de EURO EDUCATION FEDERATION

Magazin critic (online) - ISSN 2360 – 3321

ISSN-L 1842 – 8541

Magazin critic (online) - ISSN 2360 – 3321
ISSN-L 1842 – 8541

